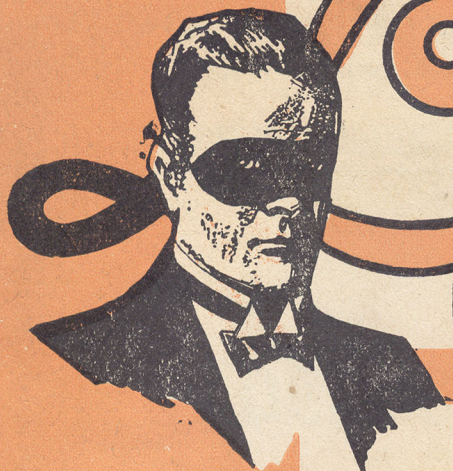

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

ONDER CHINEESCHE KAPERS

15 cent.

Zes Chineezzen hadden zich aan Henderson vastgeklemd

No. 1303.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

ONDER CHINEESCHE KAPERS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

BETER EEN HALF EI...

Sjanghai leverde op het tijdstip, waarop Raffles dit avontuur beleefde, hetwelk hem bijna het leven had gekost, een zeer verward schouwspel op.

Noord- en Zuid-China waren tegen elkander opgestaan, de broederkrijg was ontbrand, en geheele provincies van China, van het onmetelijke rijk, waren het schouwtooneel van vreeselijke gevechten. Want de Chinees komt niet spoedig tot bloedvergieten, maar als eenmaal zijn verdelgingsinstincten gewekt zijn, dan viert hij die op een gruwelijke wijze bot.

En van alle kanten stroomden de over dit deel van China verspreide blanken, Duitschers zowel als Amerikanen, Engelsche zendelingen en Fransche fabrikanten naar Sjanghai toe, vluchtend voor het dreigend gevaar, en gedwongen tot deze daad, daar hunne bezittingen reeds in vlammen waren opgegaan, en hun leven groot gevaar liep.

De eerste slachtoffers waren reeds gevallen, letterlijk geslacht door een woedende menigte, en zoo kwam het dan ook, dat de bevolking van Sjanghai minstens verdubbeld was.

Met dreunenden tred trokken de detachementen der Amerikaansche, Japansche, Engelsche, Duitsche en Nederlandsche oorlogsschepen door de kronkelende straten der Chineesche wijk, en langs de breede avenues der moderne,

Europeesche kwartieren, die met een dubbele haag van prikkeldraad zoo goed mogelijk waren beschermd tegen wat nu inderdaad „het Chineesche Gevaar” was geworden!

Op vele straathoeken waren primitieve versterkingen opgeworpen, bestaande uit met zand gevulde zakken, en daarachter loerden verraderlijk de mondingen der mitrailleurs en de scherpe, korte bajonetten op de geweren der zeesoldaten.

Er heerschte een onbeschrijfelijke geest van wantrouwen, niemand was zijn leven zeker, en niemand kon zeggen, wat het volgende uur kon brengen. Want telkens wisselde het tooneel — nu eens was een zuidelijk generaal aan de winnende hand, dan weer zag men hem, om voor Westerlingen onbegrijpelijke redenen, plotseling rechtsomkeert maken, en het veld ruimen voor zijn noordelijken tegenstander, die op zijn beurt plotseling weer uit het oog verdween, en werd opgevolgd door iemand, wiens naam men zelfs nog nooit gehoord had.

Gansche legers werden in een enkelen dag teruggedreven of in een onbeschrijflijken staat van verwarring gebracht, zoodat zij hun geheele gevechtswaarde verloren, en divisies gingen ten onder, alsof het simpele escouades waren. En het moorden duurde voort, onafgebroken, even onafgebroken als de stroom van vluchtelingen

was, die een toevlucht wilden zoeken in Sjanghai, dat letterlijk weergalmde van het wapengeweld en de klinkende stappen der buitenlandse troepen.

Maar nog veel liever wilden al die vluchtelingen dadelijk verder reizen, zij wilden die plek van onzekerheid, van bloed en anarchie, waar zij niets meer te wachten hadden, zoo spoedig mogelijk den rug toekeeren, en zoo ontstond er een verwoede strijd om scheepsgelegenheid, met het onvermijdelijk gevolg dat de vraag al heel spoedig verre het aanbod overtrof, en de prijzen zoowel voor gehuurde als gekochte vaartuigen met razende sprongen de hoogte in gingen.

Zeker, men kon trachten aan boord te komen van een van de Engelsche mailbooten, die later bij tientallen zouden komen opdagen uit het veilige vaderland — maar destijds waren zij nog maar sporadisch, en onmiddellijk overvuld, nadat zij nog nauwelijks gemeerd waren aan een der reusachtige aanlegsteigers.

En niet zoodra was zulk een schip vol en meer dan vol, niet zoodra had het, zoo goed en zoo kwaad als het ging, zijn kolenvoorraad aangevuld, en zijn voorraad levensmiddelen, of het lichtte de ankers, en vertrok, somber nagestaard door degenen, die verplicht waren, achter te blijven.

Welnu, onder die achterblijvers bevonden zich ook John Raffles, zijn vriend Charles Brand en de trouwe, dappere chauffeur James Henderson.

Een lange reeks van verwikkelingen en onverwachte ontmoetingen had hen tenslotte, na het verlies van de vliegmaschine die hen naar het schatkamereiland van de Groote Onbekende had moeten brengen, hier als het ware doen stranden.

Raffles had zich van hetgeen hij op dien avontuurlijken tocht had weten bijeen te garen ontdaan, het lag nu op een veilige plek begraven, hij had niet heel veel geld meer over, en hij wilde het liefst zoo spoedig mogelijk weder terugkeeren naar Engeland, na dien maandenlangen tocht door de Afrikaansche karoo en door het onherbergzaamste deel van China.

Londen wenkte hem — maar het had goed werken, Raffles stond hier voor schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden. Hij moest een schip hebben, en er was er geen! Ja zeker, men kon er een koopen of huren — men kon met zulk een schip oversteken naar een Japansche haven, waar natuurlijk scheepsgelegenheid te over zou zijn om verder te reizen — maar daarvoor was zeer veel geld noodig en dat had Raffles nu juist niet, of liever gezegd niet meer!

En dit te bedenken, terwijl op verscheidene punten van den aardbodem millioenen waren verborgen, aan goud en juweelen, waaruit Raffles slechts had behoeven te putten, als hij die schatten maar onder het bereik van zijn hand had gehad.

Ook had hij kunnen terugkeeren naar de plek, waar hij de laatste maal een aanzienlijk fortuin in den grond had verborgen — maar daartoe zou het noodig zijn, dat hij over een afstand van bijna duizend mijlen de Jang-tse weder opvoer, en dat was onder de gegeven omstandigheden volkomen onmogelijk. Er werd daar hevig gestreden, en er viel niet aan te denken, dien langdurigen, en thans uiterst gevaarlijken tocht nogmaals te ondernemen.

En toch wilde Raffles zoo spoedig hij maar kon naar Japan oversteken, want dicht bij Tokio verhief zich een zekere rots, op een eenzame plek, aan den oever van een der schoonste meren ter wereld, en in die rots was een zekere holte, die een groot bedrag bevatte aan gouden staven en gemunt goud, wel meer dan honderd maal voldoende om van Tokio de reis naar Londen te kunnen voortzetten.

Maar hoe daar te komen! Met nauwelijks tweehonderd dollar kwam men niet ver!

Brand zoowel als Henderson hadden hunne zakken al herhaaldelijk binnenstebuiten gekeerd, niet het kleinste diamantje kwam er uit, geen enkel goudkorreltje! En van gangbare munt was in het geheel geen sprake. Letterlijk alles was opgebruikt in die laatste dagen, toen alles moest ten achter staan bij de noodzakelijkheid Raffles te redden uit de handen der Bende van den Driehoek, die gezworen had, zich op hem te wreken, en aan welker greep hij door de hulp van zijn trouwe vrienden op het alleruiterste oogenblik ontsnapt was.

Eigenlijk was het om te lachen!

Daar stond nu Lord William Aberdeen, die in staat was, als hij wilde, een geheel Engelsch graafschap te koopen, en wiens naam met eere bekend stond als een van de nobelste philantropen van Londen — en hij had nauwelijks voldoende om nog acht dagen voor zich en zijn metgezellen de hotelrekening te kunnen betalen.

Aan dien toestand, alle drie begrepen het volkomen, moest tot iederen prijs zoo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt.

Niet alleen werd Sjanghai volkomen onbe woonbaar, maar een dubbel gevaar dreigde hun hier.

Daar was ten eerste de politie, thans versterkt door echt-Londensche bobbies, die wel eens een al te onderzoekenden blik zouden kunnen richten op die drie vreemdelingen — en daar

was, wat nog veel erger kon worden genoemd, de wraakzucht van de Bende van den Driehoek, die zeer machtig bleek te zijn, en zelfs in deze Chineesche millioenenstad honderden trawanten en handlangers bleek te hebben.

Raffles had den spot durven drijven met dit machtige genootschap, het had door zijn toedoen een gevoelig verlies geleden aan prestige en ook aan dooden, en dat moest en zou gewroken worden.

Kortom, de grond werd het drietal hier te heet onder de voeten, en hoe eerder zij Sjanghai verlieten, hoe beter het zou zijn.

Een oogenblik had Raffles er aan gedacht, eenvoudig een van de weinige nog overgebleven jonken of motorbooten buit te maken, die nu nog op de reede lagen, maar die onderneming bleek al spoedig schier onuitvoerbaar. Die motorbooten werden zeer scherp bewaakt door de eigenaars, sommigen hadden zelfs woeste honden tot hun beschikking, die bij het minste gerucht aansloegen en wat het meeste gewicht in de schaal legde — Raffles moest bekennen dat hij deze wateren niet kende, die door de klippen uiterst gevaarlijk waren, en hij zou dus wel gedwongen zijn met de motorboot tevens den eigenaar te huren.

En toen kwam er plotseling uitkomst.

Het was aan Brand te danken, die in de launge van het Splendid-Hotel kennis had gemaakt met een excentrieken Amerikaan, zooveen uit het binnenland overgekomen, die er ternauwernood het leven had afgebracht, en die toch aanstonds uitzag, ten eerste naar een cocktail, ten tweede naar iemand die met hem kon poken.

Hij vond de cocktail, hij vond ook een kaartspel — en tenslotte vond hij Brand, die in allerijl twintig dollar van Raffles wist los te krijgen en met dit bedrag begon te spelen.

Of nu de geest van den Amerikaan misschien nog wat onder den invloed was van de doorgestane ontbering, of dat het moest worden toegeschreven aan Brand's groote bekwaamheden als pokerspeler, dan wel louter aan het geluk — zeker is, dat de Yankee, zonder een spier van zijn houten gezicht te vertrekken, na verloop van drie uren meer dan negenduizend dollar had verloren, die hij met een effen gezicht in prima bankbiljetten aan den gelukkigen winnaar uitbetaalde.

Dat mocht een zeer gelukkige omstandigheid heeten, en Raffles besloot dan ook, thans geen seconde meer te verliezen, en onmiddellijk alles in het werk te stellen om zich te verzekeren van het bezit van een goede boot naar een Japansche haven, waar zij gelegenheid zouden heb-

ben, zich in te schepen aan boord van een der groote mailbooten naar Southampton, of anders naar Victoria of Honolulu. Echter was het ook zeer wel mogelijk, dat Raffles zou trachten, van Japan een Siberische haven te bereiken, bijvoorbeeld Wladiwostok om zich vandaar per trein verder te begeven.

Het is waar dat ook dit niet zonder bezwaren zou gaan, want juist op dat tijdstip waren de Engelschen in het Bolsjewistische Rusland met een scheel oog aangezien — maar in ieder geval zou het heel wat vlugger gaan dan per schip, temeer waar het hun mogelijk zou zijn, reeds in Moskou, na een treinreis van omstreeks acht dagen, op een vliegmaschine over te gaan.

Afstanden bestonden er immers niet meer op deze wereld! Het spel met den schatrijken Amerikaan had tot twee uur in den nacht geduurd, en er was dus behoefte aan nachtrust, maar den volgende morgen stonden de drie mannen zoo vroeg mogelijk op, en begaven zich aanstonds naar de haven.

Die bood een troosteloos verlaten aanblik, want de meeste eigenaars van prauwen en jonken hadden de wijk genomen naar elders, of hun vaartuigen verkocht, en op de reede zag men slechts de dreigende silhouetten der machtige buitenlandsche oorlogsschepen, welker kanonnen op de stad waren gericht, zwijgend, en toch veelzeggend.

Slechts hier en daar waren motorbooten gemeerd, verveloos, haveloos, sommigen met een voet water op den bodem, en waarvan de eigenaars toch met een stalen gezicht ongehoorde prijzen durfden vragen.

Zij wisten maar al te goed dat er talrijke welgestelde vreemdelingen, hoofdzakelijk Engelschen, in Sjanghai waren, die er alle belang bij hadden, zoo spoedig mogelijk naar hun land terug te keeren, en voor wie iedere dag winst een klein fortuin beteekende.

De beste van die booten waren natuurlijk al sedert lang óf verkocht, óf verhuurd, maar toch waren er nog drie of vier, waarvan de Chineesche eigenaars met stoïcijnse kalmte zaten neergehurkt met den rug tegen een meerpaaltje, en doodbedaard hun strootje rookten, of hun goedkoope sigaretten, schijnbaar zonder in het minst belang te stellen in de voorbijgangers, maar in werkelijkheid scherp oplettende, en aanstonds klaar om hun slag te slaan.

Twee kleine motorbooten moesten dadelijk worden uitgeschakeld, omdat zij veel te klein waren voor den overtocht, en een derde was zoo wrak, dat geen enkel verstandig mensch er zich aan zou hebben toevertrouwd, al was het maar om den Jang-tse van den eenen naar den ande-

ren oever over te steken, maar de vierde was een flinke, tamelijk groote boot, van bijna vijftig ton, die zeker met gemak zestig of zeventig passagiers kon vervoeren, en die voorzien bleek te zijn van een krachtigen Dieselmotor. Deze boot met een Engelschen naam „Mary”, schommelde zachtjes heen en weer terzijde van een steiger, en ook hier zat de eigenaar rustig tegen een meerpaal aangehurkt, en rookte zijn strootje.

Raffles trad onmiddellijk op den Chinees toe, en vroeg:

— Is deze boot uw eigendom?

— Ja! antwoordde de man lakoniek, na een snellen blik op Raffles te hebben geworpen, om dan dadelijk weer voor zich te zien.

— Wilt gij ze mij verkoopen?

— Vijftigduizend dollar!

— Wat, jij onbeschaamde schurk! barstte Brand uit, die rood van drift was geworden. Vijftigduizend dollar voor een boot, die zeker geen honderd pond meer waard is?

— Stil Charles! beval Raffles zacht. Laat mij het doen.

De Chinees had zelfs niet opgezien bij de woedende woorden van Brand, en Raffles begon weer:

— Zooveel geld hebben wij niet! Wil je je boot verhuren?

— Waarheen?

— Naar Nagasaki!

— Achtduizend dollar!

— Maar de kerel is krankzinnig! viel Brand, bijna stikkend van kwaadheid, opnieuw uit. Het is een tocht van nog geen vijf dagen met zulk een groote boot.

Maar Raffles had reeds uitgerekend, dat er dan in ieder geval nog duizend dollar zou overblijven — en in Japan kon men wel weer verder zien. Daar zou allicht gelegenheid bestaan, het zoo duchtig aangesproken kapitaal weder aan te vullen.

Hij legde dus Brand met een enkel gebaar het stilzwijgen op en richtte zich opnieuw tot den Chinees met de woorden:

— Ik stem in dien huurprijs toe. Achtduizend dollar dus. Kunt gij aanstonds vertrekken?

— Neen, niet voor vanavond!

— Waarom niet?

— Ik moet mijn bemanning aanvullen!

— Maar zulk een schip is toch gemakkelijk door twee of drie man te besturen?

— Ik ben alleen — ik zoek ook slechts twee man!

— Maar dat is volstrekt niet noodig! Wij-zelven hebben verstand van motoren, wij zijn bevaren, en wij kunnen u helpen!

— Kent gij hier de wateren?

— Dat niet!

— Dat wist ik ook wel! Ik heb landgenooten noodig. Vanavond om acht uur. De machine moet ook worden nagezien. Achtduizend dollar. Nagasaki.

En nadat hij die woorden lakoniek had uitgesproken, telkens onderbroken door een rookwolkje, keurde de Chinees zijn aanstaanden passagiers verder geen enkelen blik meer waardig, en bemoeide zich uitsluitend met zijn strootje.

Brand wierp nog eens een blik op de boot, liep er langs heen en weer, ging langs de smalle loopplank aan boord, daalde af naar de machinekamer, waar de groote Dieselmotor was opgesteld, inspecteerde vluchtig de hutten, en toen hij weder naast Raffles stond, zeide hij minachtend:

— Ik heb veel lust om dien inhaligen fielt met mijn vuisten op het gezicht te trommelen! De kerel besteelt ons! De boot is slecht onderhouden en oud! Als ik er zooeven honderd pond voor wilde betalen, dan verminder ik nu dat bod tot op de helft. Meer is ze zeker niet waard. Overal laat de verf los, het riekt muf, daar beneden, ik geloof zelfs niet dat het vrij is van ongedierte, en de machine....

— Geloof je dat de machine goed is, Brand? viel Raffles hem rustig in de rede.

— Zij maakt tenminste een betrouwbaren indruk!

— Dat is de hoofdzaak! Ik moet je er aan herinneren dat dit geen pleziertochtje is met het jacht van een Engelschen Lord, maar een noodzakelijke schakel in de reis naar Londen! En ik ben van oordeel, dat men meer heeft aan een half ei dan aan een leege dop.

— Ik zie wel dat ik me zal moeten schikken! zeide Brand zuchtend. Maar ik wilde dat het reeds avond was, want die stad maakt een onheilspellenden indruk op mij. De inwoners van de Chineesche wijken zien er verre van geruststellend uit.

— Misschien zal het binnen een jaar al tot een uitbarsting zijn gekomen, Brand, zeide Raffles ernstig, en dan bescherm de hemel de ongelukkige Westerlingen. Komaan, laten wij de stad ingaan, en ons zoo goedkoop mogelijk trachten aan te schaffen wat er nog noodig zal zijn.

Zoo kochten dan de mannen wat nieuwe kleeren, stevige laarzen, voor ieder van hen een browning met de amunitie, zij maakten nog een korte wandeling, lazen de weinige bladen, die slechts met twee pagina's konden uitkomen, dineerden in een goedkoop eethuis, en juist op den afgesproken tijd begaven zij zich opnieuw naar de haven, en zochten de „Mary” op.

De kapitein wachtte hen reeds, zwijgend en rookend als dien morgen, en niet zoodra hadden zij zich aan boord begeven, of hij schreeuwde iets naar de machinekamer, waar een andere

Chinees, het bovenlijf geheel ontbloot, zich met den Dieselmotor vertrouwd scheen te maken, de smalle loopplank werd ingehaald, de tros werd losgeworpen, en de motorboot koos zee.

HOOFDSTUK II.

EEN ZEER WOELIGE NACHT.

De drie passagiers zagen zich dadelijk twee ineenlopende hutten aangewezen in het vooronder van de boot.

En nauwelijks hadden zij daar hun weinige bagage afgelegd, of Tang-Ho — zoo bleek de naam te zijn van den eigenaar — trad zakelijk op, en vroeg uitbetaling van de overeengekomen huursom.

— Mijnheer Brand, zoo fluisterde de reusachtige Henderson tot den jongeman, na hem even terzijde te hebben genomen, ik gevoel bijzonder veel lust om dien Chineeschen halsafsnijder tegen zijn eigen dek te slaan! Met wien denkt die schobbejak eigenlijk te doen te hebben?

— Laat maar, James! zeide Brand schouderophalend. Mylord wil nu eenmaal zoo spoedig mogelijk in Japan zijn, en wij moeten er ons dus in schikken, van onze arme negenduizend dollar er aanstonds achtduizend uit te geven!

— Voor dat bedrag maak je tegenwoordig aan boord van een prachtig luxeschip een heele reis om de wereld, mijnheer Brand! riep de reus vol verontwaardiging uit.

— Maar dat gebeurt in normale omstandigheden, mijn goede James — en normaal zijn die omstandigheden op het oogenblik geenszins.

— Hoe lang duurt dat reisje, mijnheer Brand?

— Als alles goed gaat en de boot loopt snel, vier dagen ongeveer.

— Over de snelheid van de boot kan ik nog niet oordeelen, maar of het goed zal gaan valt te betwijfelen, mijnheer Brand. Er zijn daar wolken aan den knikker gekomen, die me niet veel goeds voorspellen! En als het eenmaal spookt in de Chineesche zeeën — dan spookt het ook goed! Wat denkt u er zelf van?

Brand antwoordde niet dadelijk, maar richtte den blik naar het oosten, vanwaar inderdaad een zonderling geel getint wolkgevaarte kwam aandrijven, langzaam maar zeker. De gele kleur stak eigenaardig, angstwekkend af tegen den reeds donkeren avondhemel.

— Ik hoop dat wij voor die wolk zullen weg-

lopen! zeide hij zachtjes. In ieder geval behoeven wij zelfs niet voor te stellen om terug te keeren, want daarvan zou mylord toch niets willen hooren.

Henderson gaf hierop geen antwoord. Hij wist dit evengoed als Brand zelf. Wanneer zijn zonderlinge broodheer zich iets in het hoofd had gesteld, dan volbracht hij zijn plan ook — althans tot de machten zich tegen hem verzetten, waartegen nog geen enkel sterveling zich heeft kunnen verweren.

Nagasaki was het einddoel — en naar Nagasaki zou Raffles gaan.

Dat de Chineesche eigenaar van de motorboot een zoo buitensporig hoog bedrag had geëischt voor den overtocht, vond Henderson al even schandelijk als Brand — maar van het oogenblik af dat de meester dat bedrag had goedgekeurd, bleef er niets anders over dan te zwijgen, en zich in het onvermijdelijke te schikken.

Intusschen voer de boot zoo snel de machine wilde loopen over de gele wateren van de Tung-Hai of Oostersche Zee. Voor zoover viel na te gaan volgde het vaartuig de gewone route der schepen tusschen de Chineesche en Japanische havenstad.

Het was duidelijk dat Tang-Ho zelf allesbehalve gerust was over het uiterlijk van den hemel, en zijn best deed, voor de bui weg te loopen.

Inderdaad geleek het er ook op, alsof die dreigende, gele wolk wat noordelijker afdreef, en het werd ook weer wat lichter.

Nu en dan zelfs keek een schuchtere maan achter een wolk uit, en dan kon men iets meer zien van het dek van de motorboot, die voor het overige alleen maar zeer schraaltjes werd verlicht door het toplicht boven aan den korten mast.

Want de groene en de roode bakboord en stuurboord lantarens gaven al heel weinig licht.

De machine bleek goed te loopen, en telkens als Raffles er, in gedachten verdiept, langs ging, zag hij, omstreeks een meter onder zich, de

aapachtige gedaante van den machinist, het bovenlijf ontbloot en glimmend van het zweet, die bezig was den zwaren Dieselmotor te oliën en na te zien.

Wat Tang-Ho aangaat, hij stond achter het stuurwiel, dat zich omstreeks midscheeps de boot bevond, boven op een soort van verhoogd dekje, waarop een rieten stoel was geplaatst, zoo wrak en krakend van ouderdom, opgelapt met touwtjes en stukjes ijzerdraad, dat het een raadsel was, hoe dit meubel nog iemand kon dragen, zelfs als hij zoo mager was als de Chineesche booteigenaar.

Van dat dekje voerden vijf, zes treden naar de voorkajuit, die nu donker gaapte.

Raffles wist, dat het een tamelijk ruim vertrek was, met twee banken aan weerszijden, naar elkander toeloozend, bij den boeg, en die gemakkelijk te veranderen waren in vier vrij goede slaappleaatsen, door de banken om te klappen, en van dekens te voorzien.

In het midden stond een smalle klaptafel, die desnoods geheel kon worden weggenomen, door ze uit den grond te lichten, waarin zij met twee ijzeren pooten steun vond.

Achter het kleine middenverdek, waarop het stuurwiel was geplaatst, was de toestand bijna evenzoo — een trapje naar beneden, dan een soort van ruime cockpit, en dan een achterkajuit, waarachter weer een bewaarplaats voor waarlooze trossen, kleine ankers, zeilen en andere scheepsbenodigdheden.

De boot had bijna overal een smallen omloop, daar de kajuiten niet de geheele breedte van de boot innamen.

Op de flauw gewelfde overkappingen daarvan waren lage, ijzeren reelings aangebracht, waaraan men zich kon — en dan ook wel moest — vasthouden, bij een rondgang om de boot heen.

Als de stuurman in zijn rieten stoel achter het stuurrad was gezeten, had hij een vrij ruim uitzicht over de overkapping van de voorkajuit heen.

En hij was een modern man, Tang-Ho, want juist achter de voorkajuit verhief zich een radiomast, en nu en dan glinsterden de draden van de antenne in het zilveren licht van de maan.

Voor zoover Brand had kunnen nagaan, bevond zich geen ander personeel aan boord van de boot dan de machinist, en eigenlijk was het ook ruimschoots voldoende, want de motor werkte uitstekend, en behoefde slechts het toezicht van een enkelen man om onberispelijk te werken.

Intusschen moest er wel een zeer groote voorraad stookolie aan boord zijn voor dien vrij

langdurigen overtocht van vier dagen, die zeer wel verlengd zou kunnen worden, indien er eens een van die onverwachte stormen opstak, die de Chineesche zeeën onveilig maken.

Tang-Ho was ternauwernood te zien, ineengedoken als hij neerzat in het armelijke, wrakke, rieten stoeltje. Men kon aan boord een zonnezeil opzetten, maar daaraan was natuurlijk op dit oogenblik weinig behoefte. Alleen de stangen stonden ervan overeind.

Raffles had dit alles natuurlijk aanstonds opgenomen, zoodra hij zich aan boord had gegeven, want hij was een man die graag alles, waarmede hij te maken had, grondig leerde kennen.

Brand en Henderson zagen hem nu langzaam komen opdagen uit de duisternis, van den kant van de voorkajuit.

Toen hij bij hen was, zeide hij afgemeten:

— Voor een Chineesch vaartuig is er geloof ik niet veel wandgedierte — het had erger kunnen zijn. Natuurlijk ruikt het naar peper en kruidnagelen, en ook een beetje naar levertraan, maar dat is nu eenmaal onvermijdelijk, naar het schijnt, zoodra men den voet zet aan boord van een Chineesch schip. Ik geloof wel dat wij hier rustig zullen slapen.

Brand gaf niet dadelijk antwoord.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat hem niet beviel aan dit schip, dat toch volkomen zeewaardig scheen te zijn, maar er was iets dreigends aan, iets onheilspellends aan dien onbeweeglijken kapitein, aan de spookachtige verlichting van zijn gedaante door de groene stuurboordlantaren, en aan de aapachtige vlugheid, waarmede nu en dan de chauffeur te voorschijn sprong uit het donkere gat van de kleine machinekamer, waar onverdroten de zuigers stampten.

Hij had het nooit voorzien gehad op het sluwe, effen gezicht van dien kerel met zijn zwarte oogjes en zijn korte manier van spreken.

En toch, alles wel beschouwd — wat zouden die twee Chineezzen kunnen uitrichten tegen drie krachtige mannen, die slechts met een half oog dicht zouden slapen, en die goed bewapend waren?

Het is waar — zij moesten wel denken dat die drie Engelschen schatrijk waren, daar een hunner, zonder een cent af te dingen, zulk een buitensporige prijs wilde betalen voor den overtocht. Misschien had Raffles wel beter gedaan, zoo bedacht Brand, aanstonds te zeggen dat hij weinig meer bezat dan noodig was om dien overtocht te kunnen betalen.

— Waar zullen wij slapen? vroeg hij zacht, toen Raffles zweeg.

— Wel, natuurlijk in de voorkajuit! Die biedt de meeste ruimte.

— Maar ik kan mij best met de achterkajuit vergenoegen, mylord! liet de stem van Henderson zich hooren.

— Neen James! antwoordde Raffles kortaf. Wij blijven bij elkander. Men moet altijd voorzichtig zijn, als men met lieden als deze Tang-Ho te doen heeft, en zeker in dezen tijd van woelingen, en vermeerderde haat jegens den vreemdeling. Je blijft dus bij ons.

— Zooals mylord beveelt!

— En wij zullen ons nu ter ruste begeven, Brand! Wij zijn tamelijk vermoeid, en eenige uren slaap zullen ons verkwikken. Wij kunnen de kajuitdeur goed sluiten en ik heb reeds gemerkt dat deze naar binnen opengaat, zoodat wij ze nog kunnen barricadeeren, als het noodig mocht zijn — en dat is het heel zeker niet, want een van die kerels moet toch steeds aan het stuurwiel blijven!

— Zullen wij niet eerst iets eten?

— Dat is een goed denkbeeld! antwoordde Raffles. Henderson, laat maar eens zien, wat je knapzak oplevert.

De reus ging dit voorwerp halen, uit grof linnen vervaardigd, en haalde eruit te voorschijn wat de drie avonturiers dien dag hadden ingekocht aan levensmiddelen. Er was gedroogde visch, alleen genietbaar voor sterke magen als de hunne, er waren echter ook blikjes gecondenseerde melk, blikjes soep, blikjes lunchtong en er was een brood, zwaar en hard, en nog eenige andere zaken, die tamelijk gemakkelijk eenige dagen bewaard konden worden. De machinist verschaftte heet water, op die wijze kon thee worden gezet, en het drietal at zwijgend, gezeten op den rand van het kleine verdek, vlak naast den kleinen, aapachtigen kapitein, die daar onbeweeglijk achter zijn stuurrad zat, nu en dan een blik werpend op het kompas, en dan weer het zwerk met een snellen blik raadplegend.

Het was zeker nog geen tien uur toen de drie mannen, na Tang-Ho een goeden nacht te hebben toegewenscht, zich naar de voorkajuit begaven, dadelijk de deur grendelden, en zich van hun zware laarzen ontdeden, zoowel als van het dikke buis van Schotsche stof, dat zij droegen. Dat was ruimschoots voldoende voor lieden van hunne gehardheid.

Het was benauwd in de lage kajuit, waar Henderson alleen maar diep gebukt kon loopen, en Brand zette een van de ronde kajuitraampjes open, die door een koperen rand waren omlijst, zoodat de frissche zeewind ongehinderd naar binnen kon dringen.

Drie van de vier banken werden uitgekapt, het drietal rolde de dekens tot een kussen op, en het volgende oogenblik bewees hun regelmatige ademhaling dat zij in vasten slaap waren verzonken.

Het kon omstreeks één uur in den nacht zijn, en de motorboot moest zich op ongeveer 124 graden oosterlengte bevinden, toen Brand plotseling wakker werd, zonder met mogelijkheid te kunnen aangeven, waardoor dat was.

Of het een prikkeling was van de gehoorzenuwen, of van het gevoel — hij kon het onmogelijk zeggen, maar hij was klaar wakker, toen hij eensklaps de oogen opende, en toen natuurlijk dadelijk de verandering waarnam, die er in het uiterlijk van de dingen om hem heen had plaatsgegrepen.

En hij wist het in hetzelfde secondeonderdeel — het was een prikkeling van de gezichtszenwen geweest! Want vlak voor zijn gelaat was een trillende, ronde lichtcirkel afgeteekend op het vuile hout der betimmering van de kajuit.

Geheel instinctmatig maakte hij een bliksemsnelle beweging met het hoofd, en op hetzelfde oogenblik kraakte een schot en hij kon nog juist zien hoe een zuiver rond gaatje geslagen werd in het hout van het beschot, precies in het midden van den witten lichtcirkel — —

Brand was iemand die vrij snel wist te combineeren, en hij begreep onmiddellijk dat het schot gelost moest zijn door het patrijspoortje dat hij zelf had geopend, en verder begreep hij dat hij nu dood zou zijn, als die witte helle vlek vlak voor zijn oogen, hem niet bijtijds had gewekt, en hij niet die bliksemsnelle beweging had gemaakt, juist toen de man daarbuiten door het patrijspoortje vuurde.

In een oogwenk had hij zijn eigen wapen gegrepen en zich op den grond laten rollen, tot onder het openstaande poortje, zoodat de bank hem verder moest beschutten.

Hij schreeuwde luid, maar dat was natuurlijk niet meer noodig, want de scherpe klank van het schot had Raffles en Henderson onmiddellijk klaar wakker doen worden.

De reus sprong ontdaan op, stootte zijn harden schedel onzacht tegen de lage zoldering.

Maar een seconde later wist hij precies waar hij was en wat het schieten beteekende, want de lichtstraal zocht snel de kajuit af, richtte zich op zijn gelaat, en als hij zich niet bliksemsnel gebukt had, en zich tegen den zijwand van de kajuit had aangedrukt, dan zou zijn laatste uur geslagen hebben, want een tweede schot, scherp en droog, kraakte, en de kogel baande zich een weg door den houten scheepswand.

— Maar is die kerel van den duivel bezeten! schold Henderson woedend.

— Het zijn er helaas heel wat meer dan alleen Tang-Ho, Henderson! riep ergens de stem van Raffles in de duisternis. Buk je onder die bank, ezel! Wil je dat ze je tot een zeef schieten?

Inderdaad — het geluid van naakte en van zwaargelaarsde voeten over het gewelfde dek van de voorkajuit en in de smalle cockpit er voor, bewees maar al te duidelijk, dat er in die drie of vier uren iets geschied moest zijn, waarvan de passagiers niets gemerkt hadden, maar dat voor hen een zeer groot gevaar beteekende!

Hoe zij er gekomen waren, wie zij waren — het bleef voorloopig onopgehelderd, maar naar het geluid te oordeelen, moesten daar zeker wel acht of tien mannen meer aan boord zijn dan bij het vertrek uit Sjanghai.

Brand maakte die opmerking dan ook, zijn revolver voor zich uithoudend en gereed om te vuren, maar Raffles zeide:

— Natuurlijk waren die kerels al aan boord verborgen, mijn waarde en het was heel dom van ons, dat wij het geheele schip niet grondig doorzocht hebben, voor wij dien schurkachtigen Chinees verlof gaven, het anker te lichten. Nu moeten wij voor onze nalatigheid betalen, en ik ben bang dat ditmaal de prijs zeer hoog zal zijn.

Brand zag een roode vuurstraal door de kajuit flitsen, en hij begreep dat Raffles, dien hij onmogelijk kon zien, door het kajuitvenstertje gevraagd had.

Daarbuiten klonk een rauwe kreet, en toen een geluid van plonsen in het water. Dolle kreten van woede volgden hierop, en er werd op goed geluk dwars door de kajuitdeur geschoten, vier, vijf maal, en het was maar goed dat de drie mannen plat op den vloer waren gaan liggen, zoodat de kogels over hun hoofden heen-vlogen.

En eensklaps werd er met een blijkbaar zeer zwaar voorwerp zoo hard tegen de dunne kajuitsdeur gebeukt, dat zij bij den eersten duw krakend bezweek.

Zoo snel zij konden, schoten de drie mannen hun revolvers af, zij hoorden den val van een paar lichamen, kreten van pijn en van woede, en toen wierp zich een overmacht op hen, die aan den strijd spoedig een einde maakte.

Het zou misschien nog wel anders zijn gegaan, als Brand niet aanstonds door een heftigen slag op het hoofd verdoofd was, en Henderson zich onmogelijk kon roeren in die lage kajuit, waar hij zich zoo diep moest bukken, alsof hij zich in een nauwen mijngang bevond.

Tot overmaat van ramp had hij zijn revolver reeds leeggeschoten, en vier Chineezen klampen zich aan hem vast, en belemmerden hem in zijn bewegingen.

En boven het rumoer uit klonk een schorre stem, die in het Engelsch beval:

— Kalm aan maar! Wij kunnen hen nog wel altijd doden, als wij dat verkiezen. Breng hen hier — en maak eens wat licht, Tang-Ho!

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERWACHTTE ONTKNOOPING.

Het was bijna onbegrijpelijk, zoo was de eerste indruk van Raffles, toen hij zich op het kleine verdek bevond, dat zooveel kerels zich aan boord hadden kunnen verbergen zonder dat hij er iets van gemerkt had. Er moesten daar wel minstens zes of acht Chineezen zijn, en bijna evenveel blanken, die er verre van vertrouwenwekkend uitzagen.

En de zaak werd Raffles pas heel wat duidelijker, toen zijn blikken vielen op den achtersteven van de groote motorboot.

Want aan een sterk touw werd daar, omstreeks zes meter achter het schip, een groote, stevige motorsloep meegetrokken, die heel ge-

makkelijk een tien of twaalf personen kon bevatten.

Er kon thans niet meer aan worden getwijfeld — reeds voor het vertrek was er een afspraak gemaakt met Tang-Ho om de drie passagiers in handen te spelen van de opvarenden van die groote sloep, die de motorboot waarschijnlijk dadelijk was gaan volgen, zoodra dit schip de haven van Sjanghai verliet.

Snel werden eenige lantarens gehaald, en een groote kerel greep er een, trad er mee op Raffles toe, lichtte de lantaren op, en liet het schijnsel over dat krachtig geteekende gelaat dwalen, waarop geen spoor van vrees viel waar te nemen.

— Ik dacht het wel! klonk het toen grinnkend. Ja, dat is onze man! Nu, het zal hem berouwen, dat hij zich ooit tegen de Bende van den Driehoek heeft durven verzetten! Doorzoekt de kajuit, mannen, en vlug een beetje!

De lantaren daalde, en Raffles zag nu zelf, ofschoon heel onduidelijk, een man tegenover zich staan, heel zeker geen Chinees, breedgeschouderd, met rood haar en zonderling lichtende oogen.

Voor zoover hij wist, had hij dien man nog nooit gezien, maar hij scheen te behooren tot het gevaarlijke genootschap, waarvan hij den naam zoeven genoemd had, en waarmede Raffles juist eenige dagen tevoren strijd had gevoerd — die niet in het voordeel van de Bende was beëindigd.

Hij begreep nu dat men zijn spoor gevolgd had, of althans had weten te hervinden, juist voor hij zich zou inschepen, of misschien wel toen hij de boot huurde, en de schurken hadden zich onmiddellijk tot Tang-Ho gewend en hem tot hun medeplichtige gemaakt.

In Engeland, waar hij zich gemakkelijk onherkenbaar wist te vermommen, zou hem iets dergelijks niet zoo spoedig zijn overkomen — in Sjanghai echter was hem dit bijna onmogelijk gemaakt — en nu moest hij er de gevolgen van dragen.

En dat de leden van de bende met een bittere wraak jegens hem bezielde waren — ook daaraan kon hij niet twifelen, welk een zwaren slag had hij de bende niet toegebracht! Door toedoen van Raffles was zij eenige van haar beste leiders voorgoed kwijtgeraakt!

Maar daar keerden de onderzoekers reeds terug, die ook niet veel tijd noodig hadden gehad om de Norfolks van de drie mannen en den knapzak met de levensmiddelen te doorzoeken.

Zij vonden niets meer dan de oude portefeuille, waarin Raffles het door Brand gewonnen fortuintje had bewaard, drie leeggeschoten brownings, wat verduurzaamde levensmiddelen — maar dat was alles.

De roodharige kerel rukte de portefeuille onmiddellijk uit de handen van den man die ze hem kwam brengen, opende ze, telde het geld, en zeide toen barsch, met een valsch licht in zijn oogen:

— Is dat alles? Duizend dollar?

— Het spijt me voor u — het is inderdaad alles! antwoordde Raffles sarcastisch, als gij vier uren eerder waart gekomen zoudt gij er negenduizend in hebben gevonden, maar ik heb aan dezen weinig eerbiedwekkenden Chinees een bedrag van achtduizend moeten betalen om mij naar Nagasaki te laten overbrengen!

— Is dat zoo, Tang-Ho? vroeg de man met het roode haar, niet bepaald vriendelijk.

— Het is zoo! antwoordde de Chinees lakoniek. Iedereen doet zijn zaken op zijn manier, Er is veel vraag naar scheepsruimte, en niemand kan mij beletten om daar gebruik van te maken.

— En zelfs misbruik! zeide Raffles met een kort lachje.

De roodharige had de portefeuille al in zijn binnenzak laten verdwijnen, en stond nu blijkbaar een oogenblik diep in gedachten verzonken.

Toen hief hij eensklaps het hoofd op, en beval:

— Ik kan het niet gelooven! Doorzoekt hun zakken!

Men zal wel begrijpen dat dit onderzoek ook al heel weinig opleverde. Er kwam een pijp te voorschijn, een zakmes, nog een half ons tabak, eenige eindjes touw en wat losse moeren en schroeven uit den zak van Henderson, en dat was alles.

Het was maar al te duidelijk aan het breede gezicht van den roodharigen man te zien, dat hij bitter teleurgesteld was, en die teleurstelling verbeterde zijn humeur geenszins.

Hij keek dreigend van tērzijde naar Tang-Ho, die nog altijd achter zijn stuurrad zat, en zeide:

— Zeg eens, jij gele aap — heb je ons al dit werk soms voor niets laten doen? Denk je dat we onzen tijd niet beter kunnen besteden? Je zei ons dat hij schatrijk moest zijn!

— Dat zou iedereen gedacht hebben van een blanke, die achtduizend dollar voor een reis van vier dagen over heeft! antwoordde Tang-Ho, en zijn zwarte oogen begonnen gevaarlijk te flikkeren. En bovendien — je hebt zelf gezegd, Tom Brash, dat je wel een fortuin er voor overhad, als je John Raffles weer in handen kon krijgen.

Het bleef een oogenblik stil, en toen zeide Brash, zooals de roodharige bleek te heeten, na even te hebben nagedacht:

— Voor ditmaal zal ik je dan vergeven, Tang-Ho, maar bedenk, dat de Raad van Vijf meedoogenloos optreedt tegen alle domooren en leden, die ons noodeloos arbeid doen verrichten! In dit geval echter kun je verzachtende omstandigheden pleiten, en dat is je geluk! Want het is waar dat het ons heel wat waard is, dezen kostbaren vogel te hebben geknipt. Hij kent zaken — nietwaar, mijnheer Raffles — zaken, waarvan de kennis ook voor ons groote voordeelen zou afwerpen, en die hij ons zeker wel zal willen mededeelen! Zoo is het mij bijvoorbeeld bekend, dat hij zijn schatten over de geheele aarde pleegt te verbergen, en hier hee

dichtbij moet zich een eiland bevinden, waarop hij eveneens een deel van zijn buiten heeft weggestopt. Is dat niet zoo, John Raffles?

— Inderdaad! antwoordde Raffles volmaakt kalm.

— Aha! liet Tom Brash zegevierend hooren. Ik wist het wel! Welnu, je hebt eenvoudig de koers van je schip te wijzigen, Tang-Ho, en mijnheer Raffles zal ons naar dat eiland brengen! Dat zult gij toch doen, mijn waarde heer?

— Neen, mijn waarde heer, dat zal ik heel zeker nalaten! antwoordde Raffles, op denzelfden stuikerzoeten toon, dien de roodharige had aangeslagen.

Maar Tom Brash trad een stap dreigend op hem toe, hield hem zijn zware vuist voor het gelaat, en vervolgde met zijn schorre stem:

— Nou is het genoeg geweest! Nu verder geen grappen meer! Bedenk dat die radiomast daar hoog en stevig genoeg is om jouw gewicht te kunnen dragen! Staat het je soms aan, daaraan te worden opgeknoopt?

— Ik gevoel er bitter weinig voor! antwoordde Raffles langs zijn neus, en ik geloof ook niet dat het zoover zal komen!

— Zoo waarlijk? Maar jij dwaas, je denkt toch zeker niet, dat je met al je kundigheden en je brutaliteit je uit onze handen kunt bevrijden?

— Ik erken het — ikzelf zal het moeilijk kunnen doen! antwoordde Raffles, steeds even rustig. Maar wat ik niet kan — dat zouden bijvoorbeeld — die daarginds kunnen!

En over de hoofden der anderen heen, wenkte Raffles met een zonderlingen glimlach naar iets, groot en dreigend, dat daar naderen kwam uit het westen, met groote snelheid.

Raffles had dat dreigende reeds lang gezien. Zijn scherpe oogen, geschikt om er de duisternis mede te doorboren, hadden dat groote, snel varende, in een donkere kleur geschilderde stoomschip reeds gezien, ook de twee lange masten, die groote zeilen konden voeren, en dat ook thans deden, zoodat het vaartuig, voortbewogen door stoom en door den krachtigen wind beide, pijlsnel door de golven sneed.

Maar hij had nog meer gezien!

De zwarte, vierkante vlag had hij ontwaard, hoog in den voorsten mast, met het embleem van den Dood in het midden — een groote, van zilverdraad gestikte doodskop, met twee dijbeenderen gekruist daaronder. —

En hij had geen oogenblik getwijfeld — het was een Chineesche piraat, die daar snel als de wind naderbij kwam, zonder dat een van de schavuiten aan boord van de motorboot er iets van had ontdekt — geheel vervuld als zij waren met het vooruitzicht, de doodsvijanden van de

Bende van den Driehoek te kunnen martelen en uitplunderen.

Maar nu wendde iedereen den blik naar het westen en een doordringende kreet rees uit twaalf, veertien monden.

Aanstonds begrepen zij het groote, gemeenschappelijke gevaar. Brutaler dan ooit traden thans de Chineesche piraten op, nu eens zich meester makend van een snelvarend schip, dat zij goed konden gebruiken, dan weder het, na het te hebben leeggeplunderd, meedoogenloos in den grond borend, of in brand stekend met alle koppen aan boord.

Zonder medelijden waren zij, en geen slachtoffer lieten zij leven, tenzij het vaststond, dat voor deze gevangenen een hooge losprijs kon worden gevraagd. Zoo behandelden zij vooral Engelschen en Amerikanen met een zekere onderscheiding, zoodra zij maar konden vermoeden dat zij een hoogen losprijs voor hen zouden kunnen vragen. Bleek echter die hoop ijdel, dan werden ook deze ongelukkigen ter dood gebracht. De zeeschuimers wisten zich in die tijden zoo goed als straffeloos, want de Engelschen hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan een achtervolging op groote schaal te beginnen tegen deze haaien, deze hyena's der zee, die reeds voor honderdduizenden hadden gestolen, om nog niet eens te spreken van de waarde der schepen, die zij in den grond hadden geschoten.

De gezichten waren bleek geworden, alle handen tastten naar wapens, en reeds snelden er eenigen naar achteren, om zich in de op sleeptouw genomen motorboot te begeven, toen de schorre stem van Tom Brash bevelend klonk:

— Laat die boot met rust! Begrijp je niet, ezels, dat ze die eenvoudig zouden overvaren? O, hadden wij hier toch maar een klein kanon aan boord! Ik zou hen wel mores leeren!

— Ik denk niet, dat zij ons kwaad zullen willen doen! meende Tang-Ho, die iets door de spreekbuis naar de machinekamer had geschreeuwd, waarop de motorboot, terwijl het dek trilde van de krachtsinspanning der machine, nog harder begon te loopen. Want zij zijn toch eigenlijk vrienden van ons — zij zijn uws gelijken!

— Daar zullen zij zelve wel anders over denken! zeide Brash grimmig.

Eenigen tijd werd er volstrekt niet gesproken. Ieders blikken waren gevestigd op het zeerooversschip. En na tien minuten werd het duidelijk, dat de motorboot, hoe snel zij dan ook voer, langzaam maar zeker werd achterhaald.

De piraat was trouwens ook veel grooter, en beschikte zeker over een machtiger machine.

Henderson was Raffles genaderd en vroeg hem zacht:

— Maar wij zullen ons toch zeker niet als beesten laten slachten, mylord?

— Waarmee wil je je verzetten, James? Heb je wapens?

— Ik heb mijn vuisten!

— Ik weet hoe sterk je bent, James, en welk krachtig verdedigingsmiddel jij in je harde knokkels bezit — maar tegen een revolver of een vlijmscherp mes zullen ze toch wel weinig uitrichten.

Tom Brash, die aandachtig naar Raffles had gekeken en hem met Henderson had zien fluisteren, kwam nu naderbij, en zeide, zijn vuisten in de zijden gesteund:

— Luister eens hier, John Raffles. Het loopt ons nu tegen, en — de zaken nemen een keer, die ik niet had kunnen verwachten. Daar kom ik rond voor uit. Nu hebben we bijzonder weinig lust, ons maar voetstoots aan dien kaper over te geven, en wij zijn van plan te vechten! Daar je nu in hetzelfde schuitje vaart als wij — en nog wel in de letterlijke beteekenis van het woord, stel ik je voor, een soort van bondgenootschap met ons te sluiten. Ben je van plan eveneens om je leven te vechten?

— Ik zou het in elk geval onder deze omstandigheden niet graag kwijtraken! zeide Raffles kalm.

— We hebben wel zoiets van je gehoord. Je moet er namelijk een eerewoord op na houden!

— Dat doe ik — en ik heb het nog nooit gebroken! zeide Raffles uit de hoogte.

— Dat is ook een opvatting! In elk geval rekenen wij daarop. Je geeft me je eerewoord, dat jij en je twee vrienden ons bijstaan zoo goed je kunt, zonder je tegen ons te keeren, en gemeene zaak te maken met die gele duivels, die ons binnen een half uur zullen hebben ingehaald — want met onze machine loopt het mis, die kan die overdreven snelheid onmogelijk volhouden — en zal zich wel gauw begeven. Winnen we — dan beloof ik je op mijn beurt, dat wij je laten loopen, mits je je niet bemoeit met wat wij daarna met den kaper zullen doen. Verliezen we — ja, dan zul je met ons ten onder moeten gaan. Dat is de risico van het vak!

Raffles bedacht zich geen oogenblik. Hij zeide rustig:

— Ik beloof je, Brash, ook uit naam van mijn vrienden, dat we zoo goed mogelijk zullen vechten tegen de zeeschuimers. Ook ik voel er heel weinig voor, levend in gevangenschap van die kerels te geraken. Maar ik waarschuw je, dat onze kansen zeer slecht staan! Zie maar eens,

wat een groot schip het is, en ik geloof zowaar dat zij een mitrailleur op de voorplecht hebben staan of zelfs een klein snelvuurkanonnetje!

Brash had zijn verrekijker gegrepen, en richtte die op het snel naderende kaperschip, aan welks mast zich zoo dreigend de zwarte vlag had ontplooid.

Hij neep de lippen op elkander en zei norsch, terwijl hij den kijker weer liet zakken:

— Je hebt gelijk! Maar ik weet niet of ze het wel gebruiken zullen. Ik heb wel eens gehoord dat zij dat alleen ingeval van nood doen. De harde knal van zoo'n ding zou wel eens ongewenschte spelbedervers kunnen aanlokken. En zij schieten ook liever geen schip in den grond, voor ze er zich van hebben meester gemaakt, daar zij geen gevaar willen loopen, met het schip misschien ook een groot fortuin naar de haaien te zenden.

Brash had dit nauwelijks gezegd of een klein rookwolkje maakte zich los van de voorplecht van den kaper, en een waarschuwingsschot donderde over de golven. Het was duidelijk dat de piraten zich heel weinig bekommerden om de gevolgen daarvan. Beide vaartuigen bevonden zich ver ten zuiden van de gewone scheepsroute, daar de motorboot aanstonds haar koers had gewijzigd, en niemand zou komen opdagen, tenzij bij toeval. De kleine granaat floot gierend over de motorboot heen en sloeg eenige honderden meters verder in de golven, die hoog opspotten.

— Het wordt meenens! zeide Raffles koeltjes. En als gij wilt dat wij u zullen helpen, zult gij ons onze wapens moeten teruggeven.

— Gij zult ze hebben! schreeuwde Brash woest, terwijl zijn met bloed beloopt oogen zich naar het kaperschip wendden en hij woest de vuist schudde in de richting van het schip, dat nu zienderoogen op de motorboot won.

Het was een sterk gebouwd, volkomen zeewaardig vaartuig, de boeg sneed zoo snel door het water, dat hooge golven ter weerszijden van den voorstevan zich verhieven, en de machine werkte blijkbaar op volle kracht, want dikke, pikzwarte rookwolken golfdin dik en onophoudelijk uit de korte schoorsteenpijp.

Waarschijnlijk was het een plezierjacht, dat had toebehoord aan een rijken Amerikaan of Engelschman, en dat door de zeeschuimers bij een vroegere gelegenheid reeds was buitgemaakt.

Zelfs met het bloote oog kon men duidelijk aan boord een groot aantal mannen onderscheiden, die haastig heen en weer liepen, of als katten in het want klommen, of over de verschansing gebukt waren, om naar de prooi te zien, die ze bijna in hun macht hadden.

Een tweede granaat vloog over het schip, nu wat lager en dichterbij, en Brash stampvoette en brulde woest:

— Zij bevelen ons om bij te draaien! Wat zou ik doen? Wat zoudt gij in mijn geval doen?

— Ik zou trachten, hen in den grond te varen! antwoordde Raffles zeer bedaard. Het is zeer wel mogelijk dat mijn schip daarbij ook verloren zou gaan, maar ik zou althans die gele satans onschadelijk hebben gemaakt!

— Maar dat is een schitterend denkbeeld! riep Brash uit, terwijl zijn oogen wraakzuchtig glansden. Deze boot is van staal, en als niet alles bedriegt hebben zij een houten kast! Wij zijn dus in het voordeel — en wij zullen ons zeer goed drijvende kunnen houden.

En aanstonds snelde hij over het dek, en riep op gedempten toon zijn bevelen, en plotseling met een wijden boog, terwijl het kielzog als wit schuim op de golven lag, zwaaide de „Mary” om, en keerde op haar weg terug, en zette regelrecht koers, terwijl het heele vaartuig trilde van de krachtsinspanning der machine, op het grijze kaperschip.

Tang-Ho was zelf achter het stuurrad gaan staan, met een uitdrukking van onwrikbare vastberadenheid op zijn geel, breed gezicht.

Nu en dan werd er een bevel naar beneden, in de machinekamer geschreeuwd.

Allen hadden zich plat op het dek neergelegd, zich zoo goed mogelijk verschuilend achter een rol touw, een watervat of een koekkoek, ten-einde bij den hevigen schok, die zou volgen, niet overboord te worden geworpen.

De kapers, blijkbaar zeer verrast door deze manoeuvre, begrepen zeker niet wat de opzet was van de achtervolgden en bleven hun schip in dezelfde richting doorsturen.

Binnen een paar minuten was de afstand tusschen de beide schepen verminderd tot nauwelijks driehonderd meter, en nog altijd stevende de „Mary” met volle kracht en kaarsrecht op het grijze schip toe, klaarblijkelijk met het voornemen, het terzijde aan te varen.

Maar toen de beide vaartuigen nog nauwelijks honderd meter van elkaar waren verwijderd, begreep men daar aan boord van den zeeschuimer het wanhopige plan van het opgejaagde wild.

Een gehuil van dolle woede steeg op, er kraakten eenige gewerschoten, en Tang-Ho, midden in het hart getroffen, liet het stuurrad los en viel met een schorren kreet plat voorover op het dek.

Maar aanstonds stond er een man op, ondanks het dreigende gevaar van de fluitende kogels, knielde achter het stuurwiel neer, en greep het met zijn sterke vuisten vast.

Het was Henderson.

Maar helaas — de „Mary” was uit haar koers geraakt, en het kaperschip had tijd gehad, het roer een weinig te wenden, en nu wachtte het de motorboot af, zooals de stier het den tijger doet, die hem wil bespringen.

Henderson wilde nog pogen, de boot terzijde te doen uitwijken, om opnieuw op het kaperschip aan te sturen, maar daartoe was het reeds te laat.

Het volgende oogenblik schuurden de beide vaartuigen rakelings langs elkander, een hevige botsing had plaats en als een troep apen, krijschend en met hun wapens zwaaiend, lieten de zeeschuimers zich op het dek van de motorboot vallen, dat bijna twee meter lager lag dan dat van hun eigen schip.

Aanstonds nam een verschrikkelijk, bloedig gevecht een aanvang. Het was duidelijk dat er geen kwartier gegeven werd, tenminste niet aan de Chineezers. De leden van de Bende van den Driehoek, verdedigden zich als mannen die zeer goed weten dat zij toch zullen moeten sterven, en hun vlijmscherpe messen boorden zich in tal van borsten. Zij verweerden zich met handspaken, met revolvers, en als zij ontwapend waren, dan klampten zij zich aan hun tegenstanders vast, zwiingend en verbitterd, en beten hen als wilde dieren, of poogden hen naar de verschan-sing te dringen, en wierpen zich met den vijand tegelijk over boord, hem omstrengelend tot het laatst, en met hem den dood ingaande.

Spoedig was het dek glibberig van het bloed, en wie viel, die was verloren.

Maar onmogelijk kon deze strijd lang duren. De overmacht was veel te groot. Voor iederen zeeroover die viel, kwamen er minstens twee weer in de plaats, en vaker nog drie. Binnen weinige minuten waren er van de Chineesche bandieten, die zich aan boord van de „Mary” verborgen hadden, nog slechts twee in leven, die zich met den moed der wanhoop verdedigden, ieder gewapend met een stuk ijzer, dat zij om hun hoofd deden zwaaien en deden neerbeuken op de koppen hunner aanvallers. Een hunner kreeg een messtoot tusschen de schouderbladen, en de ander kreeg tegelijk van twee zeeroovers twee kogels in het hoofd.

De blanken verdedigden zich tot het uiterste, maar er was niet veel ruimte, zij gleden telkens uit, zij hadden geen armslag, en het einde was gemakkelijk te voorspellen, al had Brand ook reeds drie der kerels neergeschoten. Zijn revolver was nu leeg en hij poogde zich met de kolf te verdedigen. Maar een slag met een soort van knots op het hoofd verdoofde hem, hij wankelde, en toen verloor hij ieder begrip van wat

er gebeurde, en rolde bewusteloos tegen het watervat.

Henderson was prachtig! Hij had, alsof het jonge katten waren, reeds vier van zijn aanvallers overboord gesmeten, zonder zich daarbij erg in te spannen, maar nu wierpen er zich niet minder dan zes tegelijk op hem, klampten zich aan zijn beenen vast, wurgden hem bijna, door hun armen om zijn nek te slaan, en belemmerden zijn bewegingen.

En met die kronkelende lichamen aan het zijne gehecht als bloedzuigers, wist de reus toch nog de verschansing te bereiken, en die geheele hoop van wringende, vechtende lijven, verdween tegelijkertijd in de golven —

En bijna op hetzelfde oogenblik werd Raffles

ontwapend en overmeesterd.

Kort daarna waren hij en Brand aan boord van het kaperschip overgebracht. De zeeschui-mers wierpen alle Chineezen, gewond of dood, meedoogenloos over boord, doorzochten haastig de geheele motorboot, stieten haar af, na haar in brand te hebben gestoken, en de machine begon weer te werken.

Het kaperschip verwijderde zich van de plek, waar het moorddadig gevecht had plaatsgehadt, met den buit, en twee blanken aan boord.

Dat waren Brand en Raffles. Brash dreef ergens op de met bloed gekleurde golven met verbrijzelde hersenpan, en van Henderson was niets te bespeuren.

HOOFDSTUK IV.

DE HINDOE.

Het duurde niet lang of Raffles en Brand hadden begrepen, waaraan zij het behoud van hun leven te danken hadden.

De kapitein van het kaperschip, een breedgebouwde Chinees met een buitengewoon gemeene tronie, Kim-Li geheeten, moest op de een of andere wijze kennis hebben gekregen van het verblijf van twee rijke Engelschen met een bediende te Sjanghai en zijn pogingen om een boot te vinden. Want het was duidelijk dat de kerel niet wist, wie zijn gevangenen eigenlijk waren. Hij hield hen alleen voor rijk, en hoopte dat zij hem levend meer zouden opleveren dan dood, door hen zoolang vast te houden, totdat er een goede losprijs voor hen betaald zou zijn. Met Brash was het iets anders — dat was maar een bandiet, een gevaarlijke concurrent, en dien had men dan ook onmiddellijk de hersens ingeslagen en over boord geworpen.

Kim-Li had de achtduizend dollar gevonden in de hut van den gedooden Tang-Ho, en hij had dadelijk begrepen dat die afkomstig moesten zijn van de beide Westerlingen. Dat was zeker het bedrag, voor den overtocht gevegd.

Raffles begreep een en ander al vrij spoedig uit het gesprek, dat Kim-Li, toen hij nog nauwelijik tien minuten aan boord was, met hem voerde in zeer wel begrijpelijk Engelsch.

Hij bevond zich nog aan dek, met stevige touwen gebonden aan den mast, en hij hield voortdurend den blik gericht op het brandende scheepje, dat hem naar Japan had moeten voe-

ren en dat daar nu reddeloos ten onder ging. En terwijl hij nog dacht aan Henderson en wat er van den armen jongen geworden mocht zijn, trad Kim-Li op hem toe, boorde zijn zwarte, scheeve oogjes in die van den gevangene en begon hem te ondervragen.

— Je naam?

— Ik ben graaf Palmhurst! antwoordde Raffles dadelijk, den naam noemend, die hij in zulke omstandigheden meestal gebruikte.

— Je bent rijk?

— Geweest! Wat ik nog bezat, heb ik aan Tang-Ho gegeven! Van de dooden moet men niets dan goeds zeggen, maar hij was een groote schurk, die mijnheer Tang-Ho!

— Maar gij kunt u geld verschaffen?

— Dat zou misschien wel gaan!

— Dan zult ge voor mij een losprijs bezorgen van 20.000 pond sterling, voor u en uw vriend.

— Dat is heel wat geld! merkte Raffles spottend op. En waar wilt gij ons in afwachting daarvan heenbrengen?

— Bekommer u daarom niet! Gij zult naar een plaats gaan, vanwaar gij niet zult kunnen ontsnappen, vervloekte Engelschman! En gij zult zorgen, dat het geld er spoedig is — of —

En Kim-Li maakte een dreigend gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wenschen overliet. Toen keek hij nog eens verachtelijk neer op Brand, die juist uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, schopte naar hem, en verwijderde zich weer.

Maar hij was nog niet uit het gezicht toen Raffles zijn stem verhief en riep:

— Pardon, mijnheer de zeeschuimer! Ik heb u nog een verzoek te doen voor gij heen gaat!

— Wat wilt gij? vroeg Kim-Li norsch.

— Eten! antwoordde Raffles lakoniek. Het lunchuur is reeds voorbij, en die kleine vechtpartij heeft mij hongerig gemaakt.

Kim-Li kwam een paar stappen op zijn schreden terug en zei dreigend:

— Gij en die vervloekte duivels, die nu door de visschen gevreten worden, hebben twaalf van mijn beste mannen gedood! Ik weet eigenlijk niet wat mij weerhoudt, u overboord te smijten, en voor de haaien te werpen.

— De 20.000 pond, denk ik! antwoordde Raffles langs zijn neus weg. En nu zou een weinig goed toebereid voedsel mij zeer aangenaam zijn! En ik kan ook niet inzien, wat die touwen moeten beduiden, waarmede gij mij gebonden hebt, en ook mijn vriend! Gij denkt toch niet dat ik midden in de Chineesche zee van een schip zal drossen?

Kim-Li haalde slechts minachtend de schouders op, en antwoordde:

— Geloofst gij dat ik zulk een rijke buit zoo nalatig zou behandelen? Gij zult gebonden blijven!

— Zooals gij verkiest — maar geef ons wat te eten!

De kaperkapitein keerde zich weer om, en ging zwiingend heen. Een oogenblik daarna kwam een andere Chinees met een soort van platte mand, waarin, op kleine matjes, droge rijst, een soort van vleesch in kleine stukjes gesneden, een porceleinen kom met kerrysaus en nog een schaal met mooten gedroogde visch zich bevonden.

Achter hem liepen twee zwaargewapende kerels, die de touwen van Raffles en van Brand zoover losmaakten, dat zij althans hun armen genoeg konden bewegen, om het voedsel met de vingers aan den mond te brengen — want vorken en lepels waren er natuurlijk niet, en met die Chineesche eetstokjes wisten zij niet om te gaan.

Trouwens — beiden hadden te veel honger om zich daarom te bekommeren. Zij aten veel en zij moesten bekennen dat die Chineesch toebereide spijzen niet eens zoo kwaad smaakten, maar terwijl zij aten, dachten zij voortdurend aan Henderson. Bevond hij zich hier gevangen aan boord? Waar was hij dan? Waarom had men hem niet, evenals hen beiden, op het dek gebracht?

Was hij misschien gewond, en lag hij ergens beneden in een dompige kajuit?

Was hij wellicht —?

Neen, aan die mogelijkheid wilde Raffles niet denken! Het was hem ondragelijk, te moeten gelooven, dat de brave kerel zou zijn gestorven, zonder dat hij hem voor de laatste maal de hand had kunnen drukken. En hoe afschuwelijk zou het zijn, als hij daar gewond in het water had gesparteld en door een van die vreeselijke haaien was gegrepen, die zoo talrijk zijn in dit gedeelte van de Chineesche Zee.

En hij besloot een poging te doen, om zekerheid te krijgen.

Hij wendde zich tot een van de zeeroovers, die met over elkaar geslagen armen zwiingend hadden toegezien, hoe het voedsel verdween, en zei:

— Er was nog een Engelschman aan boord van de motorboot, die in mijn dienst was. Waar is hij? Wat is er met hem geschied?

— Waar hij nu is weet ik niet — maar ik denk in de hel! antwoordde de Chinees met een wreed lachje. De haaien zullen hem wel hebben opgevreten! Zijt gij gereed? Dan moet ik u weer binden!

En met gebogen hoofd, stom van smart, liet Raffles zich de touwen weder om de borst slaan, en aan den mast binden.

Er was nog een zeer flauwe hoop — uit louter wreedheid kon die kerel hem wel bedrogen hebben! Misschien lag de reus daar ergens beneden in het schip, gewond, en om hem roepend.

Hij maakte Brand deelgenoot van zijn inzichten, zoodra de drie Chineezen weder waren heengegaan, maar deze schudde droevig het hoofd en zeide, met tranen in zijn stem:

— Ik vrees het ergste, Edward! Ik meen zeker te weten dat ik hem wel met vijf, zes Chineezen overboord heb zien tuimelen. Zij kleefden aan hem vast als bloedzuigers!

— Ik kan het bijna niet gelooven, dat hij zou zijn ten onder gegaan! zeide Raffles met zachte stem.

Zijn blikken dwaalden over de golven, alsof het nog mogelijk ware, dat hij daar den armen James met de golven zou zien strijden, maar het water was volkomen vlak. Er stond bijna geen wind, en de zee was olie gelijk. Niets verried, dat daar nauwelijks een half uur geleden zoo wanhopig gevochten was. Alleen was heel in de verte nog de motorboot te zien, die in lichte laaie stond en die groote rookwolken ten hemel zond.

Maar juist op dat oogenblik liet zich een doffe knal hooren, waarschijnlijk was de benzinetank ontploft, het kleine schip leek te steigeren, stak den voorstevan hoog in de lucht, en toen zonk

alles plotseling weg, en de rook trok op.

Op het dek van het kaperschip bevonden zich op dat oogenblik niet meer dan acht of tien mannen, die met allesbehalve geruststellende blikken naar de beide gevangenen keken.

Het was duidelijk dat hun ziel vervuld was van wraakzucht wegens den dood van zooveel makkers tijdens dat korte gevecht op het dek van de „Mary”.

Telkens als er een van de schelmen voorbij kwam, spuwde hij met een verachtelijk gebaar in de richting van de gevangenen op het dek.

Een hunner, die een weinig Engelsch bleek te spreken, maakte een paar spottende opmerkingen over „den derden man”, die de onrust omtrent het lot van Henderson nog vermeerderde.

Traag kropen zoo de minuten, de kwartieren voorbij.

Zij hadden kans gezien, daar het staan tegen den mast hen zeer vermoeide, zich op het dek in zittende houding neer te laten, waarbij de dikke touwen langs den gladden mast neergleden, zonder dat het echter mogelijk viel, ze te verbreken.

Zij waren rug aan rug tegen den mast gebonden, maar door zich voortdurend heen en weer te draaien, waren zij erin geslaagd, bijna naast elkander te komen zitten.

Hun houding was nog altijd zeer ongemakkelijk, maar toch niet meer zoo vermoeiend als daareven.

Opeens werd hun opmerkzaamheid getrokken door een luid getier, gevloek, en haastige stappen, die een trap opkwamen.

Niet zonder moeite wendden zij den blik een weinig terzijde, en toen zagen zij een zonderling schouwspel.

Over het dek, zoo snel hij maar kon, liep een man, blootsvoets met een wijde, breede broek van blauw linnen aan, en over het naakte bovenlichaam niets dan een versleten vest van een colbert costum, dat hem een weinig te nauw was en opening over zijn bruine borst.

Er was een lap om zijn hoofd gewikkeld, bij wijze van tulband.

Raffles zag op het eerste gezicht dat de man een Hindoe was.

Hij snelde op de verschansing toe, met een viertal Chineezen achter hem, die hun dolken getrokken hadden.

Een hunner was gewapend met een revolver enscheente willen vuren, toen de zeeroover, die naast hem liep, het wapen snel neerdrukte, zoodat de kogel in het del drong, en hem iets in het Chineesch toeschreeuwde.

Juist op het oogenblik dat de Indiër zich over de verschansing wilde slingeren, om in zee te

springen — een krankzinnige, wanhopige daad — daar men hier honderden mijlen van eenig land was, en de zee krioelde van haaien, wier staartvinnen nu en dan zichtbaar waren — werd hij ruw vastgegrepen door de Chineezen, die hem juist bijtijds hadden ingehaald.

Hij werd achterover gerukt, en ondanks zijn woedend verzet werd hij overmeesterd, en zijn armen werden stijf op zijn rug bijeengebonden.

Op den klank van het schot waren nog anderen komen toesnellen, en een daarvan was Kim-Li, de aanvoerder, die blijkbaar zoeven van zijn maaltijd was weggesneld, want het vet droop hem langs lippen en kin.

Dadelijk bulderde hij, zoodra hij zag wat er geschiedde:

— Wie is de ezel, die hem heeft laten ontsnappen? Wie is het galgebok, die ons de vijfduizend pond zou doen verliezen, welke door de Engelsche regeering te Bombay zijn uitgelooft voor de aankondiging van dezen man?

Er heerschte een drukkend zwijgen, terwijl de zwarte, bliksemende oogen van den aanvoerder in het rond gingen.

Maar er kwam geen antwoord. De Hindoe echter had met een laatste inspanning de Chineezen van zich af weten te duwen, ijde nu, nog altijd gebonden, op Kim-Li toe, en krijschte hem toe:

— Driewerf vervloekte ezel! Voor de laatste maal hernieuw ik nu nog eens mijn aanbod! En gij zijt niet waard dat de zon u langer beschijnt, als gij mij niet gelooft, en op mijn voorstel niet ingaat! Ik heb u mijn woord gegeven — en het woord van Bela Gandhar is minstens evenveel waard als het jouwe!

— Het woord van een muilteling, van een opstandeling, die al een half jaar door de Engelsche regeering gezocht wordt! zeide Kim-Li minachtend.

Beiden hadden zich van de Engelsche taal bediend, en zij schreeuwden nu hun woede zoo hard, dat Raffles en Brand duidelijk konden verstaan wat zij zeiden.

De Hindoe was vaalbleek geworden, en zijn oogen schoten vonken, toen hij hernam:

— Je bent een schurk, Kim-Li. Maar je bent een nog grooter domkop. Wanneer je mij uitlevert aan de regeering te Bombay, zooals je van plan bent, dan krijg je hoogstens vijfduizend pond sterling uitbetaald, en het is nog de vraag of ze je niet veel liever zullen ophangen, inplaats van je te betalen. Maar stem je toe om mij naar Siam te brengen, en naar de plaats die ik je genoemd heb, dan zal ik zooveel van je mannen als je zelf maar wilt aanwijzen, naar de plek brengen, waar ik mijn schat verborgen heb!

— Gisteren was het een schat, die zich in een tempel bevond! Toen sprak je er volstrekt niet van dat je haar zelf verborgen had! zeide de Chinees schamper. Je tracht mij voor het lapje te houden.

— In ieder geval komt ze mij toe, omdat ik haar ontdekt heb! schreeuwde de Hindoe woedend. En ik zal je geen vijfduizend — ik zal je tienduizend pond geven! Daarvoor laat je mij vrij — zoodat ik mij weer bij mijn makkers kan voegen! De duivel moet je op den weg van ons schip hebben gevoerd, jou driedubbele ezel!

Kim-Li keek hem nog altijd spottend aan. Raffles kon juist zijn geel gezicht zien. Het was duidelijk dat hij van het geheele verhaal van den Hindoe geen woord geloofde, en meende dat deze hem maar iets op de mouw wilde spelden, om zoo zijn vrijheid te herkrijgen en uit de handen der politie te blijven.

Raffles zoowel als Brand begrepen onmiddellijk de beteekenis van de korte woordenwisseling. Reeds een paar jaren geleden was de naam van Bela Gandhar in de bladen genoemd, als een zeer gevaarlijk oproerkraaijer, die tot tweemaal toe gepoogd had, de Sikhs in zijn landstreek tot muiterij op te zetten — en de tweede poging zou bijna gelukt zijn als er geen verraad was gepleegd, waardoor Gandhar verplicht was overhaast te vluchten. Elders echter zette hij zijn gestook weder voort, en het was aan zijn onmiddellijken invloed toe te schrijven, dat in Bengalen twee hooggeplaatste regeeringsambten verraderlijk vermoord werden.

Toen verloor tenslotte de Onderkoning het geduld, en inziende dat er tot iederen prijs paal en perk moest worden gesteld aan het drijven van dezen gevaarlijken Indiër, deed hij Gandhar vogelvrij verklaren, en zette een prijs van vijfduizend pond op zijn aanhouding.

Wat Gandhar echter op de Chineesche Zee uit te richten had, dat was Raffles niet zeer duidelijk. Misschien wilde hij tijdelijk het land ontvluchten, waar de grond hem wat al te heet onder de voeten werd. Hoe dit ook zij, het stond vast dat het piratenschip noodlottigerwijs den weg gekruist had van het vaartuig, waarop hij zich bevond — en dit zou waarschijnlijk wel het lot gedeeld hebben van de „Mary”. Wie weet waren alle opvarenden vermoord. Mogelijk echter bevonden zich nog meer gevangenen aan boord, wier leven waarde had voor Kim-Li.

Die Chinees moest wel over uitstekende bronnen van inlichting beschikken, anders viel het niet te verklaren, hoe hij zoo precies wist, wie en wat die gevangen Indiër was. Het is waar, dat er nog geen maand geleden een nauw-

keurig signalement van Gandhar in bijna alle in Engelsch-Indië uitkomende bladen had gestaan, maar dat de Chinees hem daarvan zou hebben herkend, was wel wat onwaarschijnlijk.

Het meest voor de hand lag, dat de Chinees den Indiër, evenals de anderen, eenvoudig over de kling had willen jagen, en dat hij toen, om althans zijn leven te redden, zijn naam genoemd had, wel wetende dat de hebzucht van den piraat hem zou noodzaken, zijn gevangene in het leven te laten.

En intusschen stonden daar nog altijd de twee mannen tegenover elkander, totdat Kim-Li kortaf beval:

— Breng hem weer naar zijn gevangenis terug en ditmaal goed gebonden — en laat hem niet weer ontsnappen, want het zou den schuldige opbreken! Dit schip heeft masten — en die masten zijn uitstekend geschikt om er onhandige knechten aan op te hangen! Vooruit met hem.

— Je weigert dus? Je gelooft mij niet! gilte de Hindoe, buiten zichzelf van woede.

— Ik geloof liever aan de vijfduizend pond van de Engelsche regeering! antwoordde de Chinees grijnslachend.

De Hindoe keek hem nog eens sterk aan, en toen draaide hij zich om, boog het hoofd, en liet zich, zonder verderen tegenstand te bieden, weggleiden en weder opsluiten.

De schreden van vele naakte voeten klonken weer over de trap; en toen stierven zij weg.

Kim-Li wisselde nog op zachten toon eenige woorden met een langen, mageren kerel, alleen in een linnen broek gekleed, en met een breed mes in zijn leeren gordel, die zeker een soort van luitenant was, en toen ging ook hij heen, zeker om zijn zoo ruw onderbroken maaltijd te beëindigen.

En weer kropen de uren voort, en onafgebroken voer het grijze schip over de nauwelijks bewogen golven. Men had de zwarte vlag weder ingehaald, en niets kon op dit oogenblik den waren aard van het schip verraden, daar het snelvuurkanon onder een zeil was verborgen.

De Chineesche vlag woei alleen maar van den achterstevan, en anders waren er geen onderscheidingsteekenen.

De beide mannen spraken niet veel meer. Het was alsof een doffe moedeloosheid zich van hen meester had gemaakt. Zij dachten aan den armen Henderson.

Eenigen tijd later meende Raffles uit den stand van de zon te kunnen opmaken, dat het vaartuig zich in een zuiver zuidelijke richting voortbewoog.

Misschien was Kim-Li wel voornemens, zich allereerst naar Indië te begeven, teneinde daar, door een betrouwbaren handlanger, den losprijs voor zijn kostbaren gevangene in ontvangst te gaan nemen. Misschien geloofde hij wel, dat hij ook het geld voor de vrijlating van de beide Engelschen daar het gemakkelijkst, en met de minste kans van gevaar zou kunnen ontvangen.

Het was nog altijd zeer warm, en alles wees er op, dat er, misschien nog dienzelfden nacht, een van die heftige onweders zou losbarsten, die in een ommezien een zee, kalm als een meer, in woeste beweging kunnen brengen en huizenhooge golven kunnen veroorzaken.

Raffles had een paar malen getracht, de touwen wat lossere te maken, die hem bonden, maar zij waren door een deskundige geknoopt en hij zag er spoedig het onmogelijke van in.

Trouwens, wat zou de vrijheid hem baten op een schip, waar zich toch nog minstens twaalf of veertien welbewapende schurken bevonden, die zeker weinig omslag met hen zouden maken, wanneer zij zouden willen pogen, zich het bezit over het schip te verzekeren.

Ja, als zij Henderson nog maar gehad hadden! Met dien reus als helper zou het misschien te wagen zijn geweest!

Maar helaas, nu lag hij zeker op den bodem der zee, en de haaien zouden hem misschien reeds verslonden hebben.

Maar Raffles kon en wilde hieraan nog niet denken. Weg met dat afschuwelijke denkbeeld, dat hun trouwe makker op zulk een vreeselijke wijze aan zijn einde was gekomen!

Dezelfde Chineezzen van eenige uren tevoren brachten hun nogmaals wat voedsel, en zij aten met smaak, en zoo langzaam zij konden, om des te langer te kunnen genieten van het heerlijke gevoel van vrijheid, nu tenminste hun armen ontbonden waren.

De zon zonk vuurrood naar de kim, en nog altijd gleed het grijze schip met onverminderde snelheid over de golven. Er kon niet langer meer aan worden getwijfeld — Kim-Li was stellig voornemens, een Indische haven op te zoeken, of beter gezegd, de nabijheid daarvan, want hij zou wel zoo verstandig zijn, zich niet al te dicht te wagen in de nabijheid van land.

HOOFDSTUK V.

DE ONTKOMING.

En nu was de nacht volkomen.

Er was geen maan, geen hemel had zich met wolken bedekt, van de sterren waren er maar enkelen te zien. Er was wat wind komen opsteken, en merkbaar was de snelheid van het vaartuig een weinig verminderd. Men hoorde hoe de korte golven tegen de boorden klotsten.

Vóórdat het geheel duister was, had Raffles aan bakboord heel in de verte een paar kleine eilandjes gezien, die hij herkend had. Zij maakten deel uit van den groep der Luchu-Archipel, en nu wist hij ook met zekerheid, dat zij zuidwaarts waren blijven stevenen. Voortgaande met diezelfde snelheid, zou het kaperschip bij het krieken van den volgenden dag Formosa hebben kunnen bereiken.

Men had de gevangenen aan den voet van den mast gelaten, en alleen de touwen een weinig verlengd, zoodat zij zich althans, zij het met moeite, op het dek konden uitstrekken.

Het was echter bijna niet mogelijk, zelfs voor geharde mannen als zij waren, met de armen op den rug gebonden te slapen.

Zij hadden bijna geen gevoel meer in die

ledematen. En nu fluisterden zij zachtjes met elkander.

— Zie je volstrekt geen kans, Edward, je van je touwen te bevrijden?

— Neen, want ik zie geen enkel scherp voorwerp, dat mij daarbij zou kunnen helpen. Die Chineezzen zijn bijzonder sluw, en ik zie geen spijker, geen ijzeren beslag, niets, waaraan ik het touw zou kunnen stukrijten. En trouwens— wat zou het ons baten? Zie je kans, je van twaalf of veertien mannen meester te maken? Vóór wij wapens zouden hebben, zouden wij overvallen en neergeslagen zijn.

— Maar er zijn zeker niet meer dan vier kerels aan dek, Edward!

— Waarvan er twee vlakbij ons zijn gebleven, die ons moeten bewaken! zeide Raffles, schouderophalend. Je weet, dat ik niet spoedig voor een moeilijkheid terugdeins, maar ditmaal zie ik geen uitweg. De schurken loopen telkens langs ons, en reeds driemaal hebben zij zich overtuigd of mijn touwen nog wel goed stevig waren, en flink bevestigd! Een enkel schot — en het geheele schip is gealarmeerd!

— Kun je den roerganger zien? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

Raffles tuurde met zijn scherpe oogen in de duisternis, en antwoordde toen fluisterend:

— Ja, hij staat in het glazen kastje, op de lage commandobrug.

— Zouden wij niet kunnen pogen, natuurlijk na ons eerst te hebben bevrijd, achtereenvolgens de mannen op het dek, en dan de slapende in hun kooien te overmeesteren?

— Het ware te beproeven — als wij ons leven in de waagschaal willen stellen, Brand! Maar dan zou het eerst noodzakelijk zijn, ons te bevrijden van touwen, sterk als rottan, en bijna een duim dik!

— Ik zie kans, met mijn tanden het koord om je borst te bereiken! Wil ik het beproeven?

Raffles weifelde een oogenblik en toen antwoordde hij kortaf:

— Ga je gang! Alles is beter dan in de handen te blijven van die schurken! Natuurlijk ben ik niet van plan, ook maar één penny in hun bezit te laten komen, voor mijn vrijheid.

De beide mannen schoven zoo dicht mogelijk naar elkander toe, na aandachtig te hebben rondgezien en toen bracht Brand zijn mond bij het touw, dat dwars over de borst van Raffles liep, en zette er zijn scherpe, sterke tanden in!

Hij had een verbazend krachtig gebit, maar hij bemerkte aanstonds dat het een zaak zou worden van uren. Het touw was zeer hard en taai. Toch wilde hij niets onbeproofd laten en hij begon aan het touw te bijten en te knagen, en verheugde zich, telkens als er een van de fijne vezeltjes zich begaf en lossprong.

Herhaaldelijk moest hij echter ophouden, en snel zijn vroegere houding weer aannemen als hij de zachte, katachtige schreden hoorde van een der bewakers, met zijn ontblooten klewang in de vuist, en als hij dan even het hoofd omwendde, zag hij de breede kling van het wapen zwakjes glanzen in het flauwe licht van een der boordlantarens.

En telkens nam de wind in kracht toe, telkens heftiger werden de stooten, maar tot dusverre blies hij gelukkig uit de goede richting.

Maar plotseling was het den beiden mannen, alsof zij boven het windgeraas uit, in hun onmiddellijke nabijheid, een kortstondig gerucht hoorden, een zeer zwakke kreet, het geluid van een worsteling, een doffen bons.

Dadelijk echter werd alles weer overstemd door het klagend huilen van den wind door het touwwerk, het knarsen van de sloepen in hun davits.

Onwillekeurig hadden zij beiden even het hoofd opgericht, maar toen zij niets meer hoor-

den, na eenige minuten, begon Brand zijn mui-zenwerkje opnieuw en weer beten zijn tanden in het taaie hennep.

Hij zag spoedig in, dat de geheele nacht er bijna mee zou heengaan, en toch gaf hij het niet op.

Maar eensklaps trok hij verschrikt het hoofd terug.

Een hand had zijn schouder aangeraakt.

Blijkbaar had een van de Chineezers lont ge-roken en kwam hem nu dreigend waarschuwen.

Inplaats daarvan echter hoorde hij een bekende, zacht fluisterende stem, die hem als hemelsche muziek in de ooren klonk, en die dicht bij zijn oor sprak:

— Laat dat maar staan, mijnheer Brand! Ik geloof dat ik iets beters heb!

En tot zijn onuitsprekelijke vreugde, terwijl zijn hart in zijn borst bonsde, zag Brand de geweldige gedaante van Henderson, die zich over hem heenboog, en hij zag het zwakke glanzen van de klewangkling!

Hij voelde hoe het vlijmscherpe staal gemakkelijk door de koorden heensneed, die zijn armen gebonden hielden — en toen was hij vrij. —

Onmiddellijk herhaalde de reus, plat op zijn buik liggend op het dek, dezelfde bewerking met de koorden, die Raffles tot onbeweeglijkheid doemden en toen rekten de beide vrienden hunne armen herhaaldelijk uit, bogen ze, wreven de vermoeide spieren, tot er weer leven in kwam en het bloed weer vrij door hun aderen stroomde.

Zij konden het gezicht van den dapperen chauffeur niet zien, maar zij begrepen, dat er een breede grijns van blijdschap en voldoening op moest liggen.

En eindelijk zei Raffles, in de duisternis tastend naar de groote hand, die hem bevrijd had:

— De hemel zij gedankt, dat je nog leeft, Henderson! Wij vreesden reeds, dat je verloren zoudt zijn! Wat is er met je gebeurd?

— Wel, mylord, ik ben met een stuk of vijf, zes van die bruine schoeljes overboord gegaan, ik heb hen van mij af weten te trappen, en toen heb ik mij maar schuilgehouden, omdat ik zag dat gij en mijnheer Brand, die bewusteloos was, juist aan boord van dit smerige schip werden gebracht. Ik zag wel in, dat kalmte alleen me kon redden, en dat vechten nu weinig meer zou baten. Den heelen middag heb ik, na achter hun vervloekt schip te zijn omgezwommen, in een van de ankerkettingen gehangen, en het was een groot geluk, dat het schip een schuinen achterstevan heeft, zooals een race-jacht, zoodat ze mij van het dek af onmogelijk kon-

den zien, waar ze zich ook bevonden. En toen de duisternis kwam, ben ik aan boord geklommen — en dat is nu alles!

— Is dat alles, James? En onze bewakers dan?

— Een heb ik juist bijtijds de keel dichtgeknepen, vóór hij kon schreeuwen, een prop in zijn mond geduwd en gekneveld. Het was een groot geluk voor me, dat toen juist zijn makker zich even verwijderd had. Hij kwam eigenlijk wel wat vroeg terug, zag me, en lichtte dit ding reeds naar me op, om me den kop te kloven, toen ik hem gelukkig nog juist vóór was, met meer geluk dan wijsheid zijn pols wist te grijpen, en hem toen met zijn eigen klewang zulk een harden tik op de hersens gaf, dat hij het ding liet schieten. Ik geloof niet, dat er heel veel aan hem valt op te lappen, mylord! Heb ik er verkeerd aan gedaan?

— Je hebt gedaan, James, wat ieder ander in jouw omstandigheden zou doen! stelde Raffles hem met een heel zacht, kort lachje gerust. Wij hebben hier te doen met het uitvaagsel van de Chineesche maatschappij. En wij hebben het recht, om voor ons leven te vechten.

Hij zat zijn armen nog te wrijven, om den bloedsomloop te herstellen, toen Brand haastig en bijna onhoorbaar fluisterde:

— Allen neer! Ik geloof, dat ik voetstappen hoor! James, jij snel als de bliksem achter dat gangspil!

De zwarte schim van Henderson loste zich op in de duisternis en de beide mannen strekten zich uit aan den voet van de mast, de oogen wijd geopend, en gereed om op te springen, en hun leven duur te verkoopen.

— Waarschijnlijk waren het twee Chineezen, die daar naderden, om de bewakers der gevangenen af te lossen.

De schreden van de naakte voeten over het houten dek kwamen steeds naderbij, en toen hielden zij plotseling op.

Raffles vermoedde, dat zij een der beweginglooze lichamen hunner makkers hadden gevonden, en hij begreep dat hij nu aanstonds moest handelen, zoo alles niet verloren zou zijn. Hij stootte Brand in de zijde, om hem te waarschuwen, sprong als een kat op, en wierp zich onverhoeds op een van de Chineezen, die, tot zijn ongeluk, juist over zijn gebonden en geknevelden makker stond heengebogen, pogend om in de duisternis te zien, wat er met hem gebeurd was.

Vóór hij tijd had om overeind te komen, had Raffles zich met zijn volle gewicht op hem geworpen en zijn handen om de keel van den kerel geslagen.

De Chinees verzette zich uit alle macht,

sloeg, beet en krabde, trachtte het mes in zijn gordel te grijpen, maar Raffles lichtte hem een weinig op, en deed toen zijn hoofd op zoo gevoelige wijze kennismaken met het dek, dat de greep van zijn tegenstander eensklaps verslapte, en hij roerloos bleef liggen.

Met den tweeden man was het bijna verkeerd afgeloopen. Want die had een revolver, en ofschoon Brand hem vast omklemd hield, zag de bandiet toch kans het wapen uit zijn zak te halen.

Zijn vinger had reeds den trekker gezocht, maar vóór hij de revolver kon afvuren, was Henderson reeds weder te voorschijn gesprongen en een verschrikkelijke vuistslag in den nek, velde den Chinees — en in zijn val sloeg hij met het hoofd tegen het ijzeren gangspil.

Higgend stonden de drie mannen een kort oogenblikje stil, op de volmaakt donkere voorplecht.

Op een zeer gelukkige wijze hadden zij zich daar reeds kunnen ontdoen van vier hunner gevaarlijke vijanden.

Het was nu de vraag, of de roerganger niets gezien had van alles wat er daar voorviel.

Maar tot hun geluk had de man wel aan andere dingen te denken. De wind was steeds heviger komen opsteken, en hij had al zijn aandacht noodig bij het kompas en bij zijn stuurrad, dat hem nu en dan door de hevige zeeën, die nu dwars inkwamen, uit de handen dreigde te worden geslagen.

Brand stak in de duisternis een hand uit naar Raffles, wist zijn mouw te grijpen en bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het gelaat van den ander, om fluisterend te vragen:

— Wat wil je nu gaan doen? Ben je van plan je van het geheele schip meester te maken? Zullen wij niet liever in een der jollen trachten te ontvluchten?

— Daarvan kan in het geheel geen sprake zijn, Brand! antwoordde Raffles op denzelfden toon. Zelfs bij een kalme zee zou het gevaarlijk zijn, want we zijn hier honderden mijlen van ieder land. Maar met dezen storm zou het waanzin moeten heeten. Het noodweer is nog niet eens op zijn hoogst, en een kleine vlet zou dadelijk worden omgesmeten. Wij moeten het schip hebben!

— En het zal niet moeilijk zijn, mylord! mengde zich nu de reus in het gesprek. Er zijn niet zooveel zeeschuimers meer over, daar beneden heb ik er eenigen stomdronken in het vooronder zien liggen, en met de overigen zullen wij het wel klaarspelen.

— Je ziet dat het ons niet moeilijk zal vallen, Brand! hernam Raffles glimlachend. Dit lijkt

mij een voortreffelijk zeewaardig schip, en ik ben zeker dat wij, als wij maar voor den storm blijven uitloopen, binnen enkele dagen de kust van Siam zullen hebben bereikt.

— De kust van Siam? vroeg Brand zeer verwonderd. Wat moeten wij daar doen? Zou het niet wel zoo verstandig zijn, de dichtstbijzijnde Japansche haven op te zoeken? Dat was immers oorspronkelijk je plan? Waarom nu Siam op te zoeken?

— Wel, omdat Rahang in Siam ligt! antwoordde Raffles bedaard. En in Rahang ligt de tempel, waar onze vriend Gandhar zijn schat verborg, of waar althans een schat begraven is, waarvan hij kennis draagt!

— Ben je werkelijk voornemens, daarheen te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Brand — heb je dan niet eens opgemerkt, dat de Voorzienigheid zelf er zich mee bemoeit? De storm steekt al heviger op, blaast nu bijna pal uit het noorden. Dat wil zeggen, dat zij ons in de goede richting jaagt! Wij moeten den doorgang opzoeken tusschen de kust van China en Formosa en eenmaal daar, in de Zuid-Chineesche Zee, kunnen ons nog hoogstens vier of vijf dagen scheiden van Singapore — of Bangkok. Ik erken, dat het oorspronkelijk in mijn voornemen lag, een Japansche haven op te zoeken, om vandaar naar Engeland te vertrekken, maar nu het lot op zulk een onvoorzien wijze, ik mag wel zeggen zoo goedertieren ons een schip in handen heeft gespeeld — nu ben ik wel verplicht, de mij geboden kans aan te grijpen.

Brand dacht het zijne over de goedertierenheid van de Voorzienigheid, maar hij deed er het zwijgen toe, wel inziende, dat Raffles toch niet van zijn plan zou afzien. Trouwens — wat viel er hier eigenlijk anders te doen? Maakten de drie mannen zich niet meester van het kaperschip en dat wel zeer spoedig, dan kon hun lot niet twijfelachtig zijn. Zij zouden meedogenloos worden gedood.

En intusschen stak de storm steeds heviger op, en het was duidelijk te zien, dat de man daarboven aanstonds niet langer alleen het stuurrad in bedwang zou kunnen houden. Steeds hooger kwamen de dwarszeeën in, en dreigden hem het rad te ontrukken.

— Kom mede — de tijd om te handelen is aangebroken! beval Raffles zachtjes.

— Naar de brug? vroeg Brand.

— Neen, laat den man aan het wiel daar voorloopig maar — wij kunnen voor het oogenblik nog niemand missen om zijn plaats in te nemen. Zie, daar komt al een helper toelopen

op zijn luid geschreeuw — dat is alweer een tegenstander minder.

Inderdaad was een Chinees komen toesnellen, die als een kat tegen de smalle trap van de commandbrug opkroop, waarbij hij zich stevig moest vasthouden, want het schip slingerde verbazend, en de rukwinden dreigden hem van zijn plaats te slingeren.

Het volgende oogenblik had de duisternis op de commandbrug hem opgeslokt.

Raffles, wel begrijpend dat de twee Chineezers, in de stuurhut, op een oogenblik als dit geen aandacht konden wijden aan hetgeen er op het dek gebeurde, trok de beide anderen snel met zich voort, en een oogenblik later waren zij voorbij de gevaarlijke plek, en op het achterschip.

Hier was het zoo volkomen duister, dat zij elkander moesten vasthouden, om elkaar niet kwijt te raken.

De maan was thans geheel verborgen achter dichte, woest voortjagende wolken. En de storm bulderde zoo luid, de golven sloegen met zulk een hevig geweld tegen de flanken van het schip, dat het een oogenblik leek, alsof het zou kapseizen.

— Maar die ezels kunnen geen schip besturen! schreeuwde Brand eensklaps woedend. Het zijn beunhazen!

— Dat is zeer wel mogelijk! zeide Raffles kalm, misschien zijn de eerste en de tweede stuurman bij den strijd omgekomen.

— Waarom neemt de kapitein dan niet zelf het stuurrad ter hand?

— Misschien is hij daar niet toe in staat. In ieder geval moeten wij voortmaken, want die twee mannen daar aan het stuurwiel, zouden het schip wel eens in groot gevaar kunnen brengen, bij zulk een storm! Vlug naar beneden. Heb je soms een wapen over, Henderson?

— Ik heb mijn eigen mes gelukkig nog, mylord, en ik heb er ergens op het dek nog een gevonden — hier is het. En dan heb ik nog een stevige handspak, die mijnheer Brand misschien wel wil gebruiken!

En hij gaf den jongeman een met ijzer beslagen, korte spak, die uitstekend geschikt was om er, in de vuist van een sterk man, harde slagen mee toe te brengen.

— Nu naar beneden — en dat de hemel ons bijsta! En laten wij er zooveel mogelijk sparen, als het gaat, want wij hebben eenige krachtige armen noodig om het schip te helpen besturen! Wie de hand op een vuurwapen kan leggen, moet er zich onmiddellijk van meester maken! En nu voorwaarts!

Raffles, wiens gave om in het donker te kun-

nen zien hem nu uitstekend te stade kwam, had zijn weg gevonden naar het trapgat, vanwaar een smalle trap, eerder gezegd een soort van ladder, naar het matrozenlogies voerde.

Hij ging een paar treden af, hurkte toen in elkaar, en kon nu bijna het geheele logies overzien, dat verlicht werd door een drietal flauw-brandende petroleumlampen.

Daarbinnen konden zich een anderhalf dozijn mannen bevinden, van wie er echter vijf of zes zoo dronken waren, dat zij zich nauwelijks konden bewegen. Zij hadden zeker de overwinning op de motorboot der bandieten willen vieren.

Kim-Li zat aan de middentafel, en speelde Mah-Jong met drie of vier andere Chineezzen. Een groote beker, met een of anderen drank, stond onder het bereik van zijn hand.

Ondanks de schemering en de dichte rook in het volkslogies, zou men de beenen van Raffles spoedig genoeg te zien krijgen boven op de trap, en daarom liet hij zich bliksemsnel naar beneden glijden, gevolgd door Henderson en Brand, en het volgende oogenblik waren zij te midden der verraste troep Chineezzen, die zich echter vrij spoedig herstelden van hun schrik en verbazing en zich brullend teweer stelden.

Maar de handspak van Brand deed haar werk goed, en Henderson woedde op een verschrikkelijke wijze onder een zestal der gele bandieten, die op hem toe waren gesprongen, gewapend met messen en ponjaarden. Hij liep menige snede op, maar wien hij met zijn ijzerharde vuist trof, die richtte zich niet meer op, die was voorgoed uit den strijd!

De drie mannen hielden zich zoo dicht mogelijk bij elkander, en stonden met hun rug tegen een der wanden gekeerd, om niet te worden omsingeld.

Raffles had al aanstonds zich weten meester te maken van een groote browning, die een der Chineezzen tegen hem had opgeheven, en snel achter elkander knalden drie, vier schoten, en even zooveel Chineezzen stortten op den vloer neer, terwijl de kruitdamp het kleine vertrek vulde.

En in die walgelijke lucht van bloed, petroleum en kruit streden de drie mannen voort om hun leven en hun behoud.

Verscheidene malen werden zij gewond, maar tot hun geluk niet ernstig, en enkele Chineezzen namen reeds de vlucht langs de smalle

trap, misschien om hun makkers ter hulp te roepen, die nog hier en daar over het schip verspreid mochten zijn.

Raffles schoot nog een der schuimers neer, juist toen hij bovenaan de trap was aangeland, en de man, in den nek getroffen, door zijn nimmer falenden kogel, stortte ruggelings achterover, en sleepte in zijn val twee anderen mee, die echter zoo haastig mogelijk weer opkrabbelde, en wisten te verdwijnen.

En toen Brand nu nog een geheel geladen revolver vond in een muurkastje, juist even voor Kim-Li er op toe wilde snellen — toen was het pleit ook beslecht.

Er waren nog acht Chineezzen over, die zich konden roeren, waaronder ook de aanvoerder, maar zij waren weerloos, ontwapend, en aan de genade van de overwinnaars overgeleverd. En Raffles, hijgend nog van den moeilijken strijd, terwijl het bloed uit een kleine hoofdwonde over zijn wangen gutste, zei rustig, den Chinees scherp fixeerd:

— Je ziet, dat de kans voor je gekeerd is, Kim-Li, en let nu goed op mijn woorden. De storm neemt in kracht toe, en met die twee ezels op de brug, zijn wij binnen een half uur verloren! Een van mijn vrienden zal dus hun plaats innemen en het schip besturen. Gij allen, op vier uwer na, die mij blindelings moeten gehoorzamen en die ik zelf zal uitzoeker, worden in de groote kapiteinshut opgesloten — en wie zich vertoont, wie mij niet stipt gehoorzaamt, die schiet ik neer als een hond! Hebt gij mij goed begrepen?

Kim-Li knikte stom, met oogen, die fonkelden van wraakzucht, maar blijkbaar inziende, dat hij thans aan het kortste eind trok.

Vlug koos Raffles vier van de krachtigste Chineezzen uit, en de anderen werden haastig in de kapiteinshut opgesloten. Raffles stak den sleutel in zijn eigen zak. Maar voor hij weder naar het dek snelde, stond hij een oogenblik stil om te luisteren naar een eigenaardig gerucht, dat klonk als het steunen van een mensch.

Hij keek even rond, en kreeg toen een deur in het oog, vlak naast die van de kapiteinshut gelegen.

Een geweldige trap deed haar openvliegen.

En daar, in een soort van berghok, nauwelijks een meter in het vierkant, zat Bela Gandhar in elkaar gekrompen, stevig gebonden, en Raffles met schuwe oogen aanziende.

HOOFDSTUK VI.

IN HET GEZICHT VAN BANGKOK.

Raffles keek den man eens goed in de oogen, die hem gluisperig, van terzijde opnamen, en toen verwijderde hij zich, want hij vertrouwde dien Indiër volstrekt niet en hij had voorloopig meer dan genoeg gedaan, door hem lucht te verschaffen.

Hij begaf zich weer naar het dek, waar Brand en Henderson hem wachtten, die de vier Chineezzen in bedwang hielden.

Dat was overigens een tamelijk gemakkelijke taak, want de storm was zoo hevig, dat de zeeschuimers de grootste moeite hadden, zich vast te klampen aan alles wat er maar onder het bereik van hun handen kwam, ten einde niet over boord te worden gesleurd door een van de geweldige stortzeeën, die telkens over het dek zweepten.

Raffles moest zijn stem tot het uiterste inspannen, om zich verstaanbaar te maken boven het gehuil van den storm, toen hij tot Henderson schreeuwde:

— Neem je plaats achter het stuurrad in, James! Ik kom zoo spoedig mogelijk bij je. In de machinekamer schijnen de kerels nog niets te hebben gemerkt. Houdt het schip op de golven, onverschillig de koers! Houdt het een streek ten Zuid-Zuid-Westen.

— En de Chineezzen, mylord?

— Die gooi je er natuurlijk uit.

De wenk was voor den reus meer dan voldoende. Hij klauterde haastig het trapje op, en daarboven leek het een oogenblik, alsof de geheele stuurstoel uit elkander zou springen. Een ruit vloog aan scherven, toen werd de kleine deur opengeworpen, en een der Chineezzen kwam op een zeer vreemde wijze de trap af, namelijk telkens over zijn hoofd buitelend, tot hij tenslotte bewegingloos beneden bleef liggen.

De andere man scheen een gevaarlijke deugniet, want men hoorde Henderson in het zuiverste Engelsch brullen:

— Durf jij je mes gebruiken, leelijkert! Eruit!

En de Chinees kwam er ook uit, al was het dan niet uit eigen wil, en hij raakte zelfs geen enkele trede van de trap aan, maar zeilde in een grooten boog over het dek, belandde tegen de verschansing, en bleef daar roerloos, met het gelaat tegen het dek gekeerd, liggen.

En onmiddellijk was het merkbaar, dat het stuurwiel zich nu bevond in de sterke knuisten

van den reus, want aanstonds hield het gevaarlijke overhellen van het schip op, en het ijde weg voor den storm, en Raffles gaf zijn bevelen in de Chineesche taal, en de vier matrozen gehoorzaamden met een opvallende snelheid en misschien beter dan zij het ooit aan Kim-Li hadden gedaan.

Het stoomschip bleek namelijk ook over zeilvermogen te beschikken, en Raffles haastte zich van deze gelukkige omstandigheid profijt te trekken, om de reis zooveel mogelijk te bekorten. Hij liet zooveel zeil bijzetten, als zonder gevaar maar even kon geschieden en met een sneltreinvaart vloog nu het kaperschip over de golven, zoodat er geen gevaar meer bestond, dat een van de zware brekers met donderend geweld op het achterschip zou neerkomen.

En zoo ging de nacht voorbij, zonder dat iemand aan slapen kon denken en de storm liet niet af, maar joeg het stoomschip onophoudelijk voor zich uit, in een ongehoorde vaart, en men zag Formosa slechts als een onduidelijke vage gedaante, iets schimachtigs, met een eindeloozen rand van branding op de rotsen.

Omstreeks twee uur liet Raffles het geheel uitgeputte machinepersoneel vervangen, en daarbij speelde de revolver van Brand een niet onbelangrijke rol.

De machinist en de stoker waren gelukkig doodelijk vermoeid, en vielen bijna aanstonds als blokken neer om te slapen, zoodra zij den toestand helder inzagen. En degenen die hen vervingen, begrepen spoedig genoeg, dat verzet niet zou baten tegen de goedgewapende blanken, en ook dat hun leven ermee gemoeid was. Indien de machine haperde, of het roer werd onklaar, dan zou het schip in dezen razenden storm reddeloos verloren zijn.

Maar gelukkig nam na eenigen tijd, toen de dag reeds begon aan te breken, de hevigheid van den storm aanmerkelijk af, en men kon er eindelijk aan denken, een weinig rust te nemen.

Wat de Chineezzen aangaat, zij waren zoo doodelijk vermoeid, dat men aan hen bijna niets had. Zij konden zich ternauwernood overeind houden en slapen waar zij stonden. En nu was ook de tijd voor Raffles en zijn vrienden eindelijk aangebroken, achtereenvolgens wat rust te nemen, want ook zij waren ten zeerste vermoeid, al bood hun krachtig, gezond, goed getraind

lichaam langer weerstand dan dat van de bijna dronken Chineezers.

Van tijd tot tijd was men eens poolshoogte gaan nemen in de kapiteinshut, waar de gevangenen zich bevonden, en alles scheen daar in orde te zijn. De Chineezers lagen op den vloer en ronkten, of zaten lusteloos in een hoek, zich schikkend in hun lot. Kim-Li keek nauwelijks op bij het opengaan van de deur, en dan weer dadelijk voor zich.

En Brand zag dan ook de flikkering van haat en van spot niet, die in de zwarte oogen van den aanvoerder voor een kort oogenblik verschenen was.

Dien dag gebeurde er weinig bijzonders, Raffles had er natuurlijk wel zorg voor gedragen, onmiddellijk alles van het schip te verwijderen, dat zijn waren aard zou kunnen verraden aan passeerende oorlogs- of patrouilleschepen. Want men was nu in de Britsche wateren en oppassen was de boodschap. Reeds lang was het kaperschip het kleine eilandje Pratas gepasseerd, en het voer nu in de Zuid-Chineesche Zee, door de Chineezers zelven Nan-Hai genoemd, en nog altijd was de vaart zeer aanzienlijk, want de wind kwam juist achterlijk in, er was nog voldoende voorraad kolen, en met ongewone snelheid verminderde de afstand, die de opvarenden nog scheidde van Bangkok, de haven van bestemming.

Het zou zeker een moeilijke zaak zijn, de Chineezers hun schip in handen te stellen van de Engelsche autoriteiten, zonder zelve gevaar te loopen, aan een zeer lastige ondervraging te worden onderworpen, maar Raffles vleide zich, dat hij de zaak wel zoo zou kunnen voorstellen, dat hij en zijn metgezellen niets te duchten zouden hebben. Hun geld was echter schaarsch, en toen het schip den volgenden dag — ook de nacht was voorbijgegaan zonder dat zich iets merkwaardigs voordeed — de Golf van Siam binnenvoer, had Raffles in waarheid schoonschip gemaakt, geen plekje ondoorzocht gelaten, en alles goede buit verklaard, wat hij aan gereed geld en juweelen aan boord kon vinden, en dat was nog een vrij groote hoeveelheid, tezamen tot een waarde van een paar duizend pond sterling.

Raffles had dienzelfden dag een kort gesprek gevoerd met Bela Gandhar den Indiër, en al wilde de man tegenover hem bijna niets loslaten — uit het weinige dat hij zeide kreeg Raffles den stelligen indruk dat de Indiër wel degelijk de waarheid had gesproken, en in staat was, voor zijn vrijheid zeer groote sommen te betalen. En hij nam zich voor, den Indiër dan ook niet uit het oog te verliezen.

Het was onbegrijpelijk dat Kim-Li zoo verblind kon zijn, dat hij aanvankelijk voornemens was geweest, den Indiër aan de Politie uit te leveren! Nu, zoover zou hij het ditmaal niet brengen, zoo meende Raffles.

Reeds de volgende uren zouden hem maar al te duidelijk leeren, dat hij nog niet aan het einde was van zijn avonturen, en nog niet met Kim-Li had afgerekend.

Raffles had gehoopt, lang voor het vallen der duisternis de reede van Bangkok te kunnen bereiken, maar in die verwachting zag hij zich bedrogen. Waaraan het lag, viel moeilijk te zeggen, maar het schip minderde vaart, steeds meer, en scheen slechts met moeite vooruit te komen.

Raffles gaf Henderson bevel, eens naar de machines te gaan zien. En de reus keerde terug met de boodschap, dat een van de cylindrs niet meer werkte, en op een schier onbegrijpelijke wijze bedorven was, naar het leek door zand of asch. De machinist wist van niets. . . .

Raffles liet een nauwkeurigen rondgang maken, terwijl hij zelf het dek bleef beheerschen, staande op de commandobrug. Brand en Henderson met hun revolver in de vuist, bekeken alles en allen argwanend, maar zij konden niets verdachts ontdekken. Een paar Chineezers slenterden onverschillig voorbij, en een vlugge visitatie bewees dat zij geen wapens hoegenaamd bij zich hadden, zelfs geen mes.

Niemand sprak aan boord, en juist die stilte was vol dreiging, vol gevaar, en dat niemand kon zeggen waarin het gevaar dan school, maakte het des te erger.

Nog altijd zaten de vier gevangenen in de kapiteinshut. Zij hadden op tijd voedsel gekregen, twee aan twee hadden zij wat op het dek mogen heen en weer loopen. Het slot was in volmaakte orde. En toch was het duidelijk dat er iets broeide. Zeker bevonden zich aan boord van het schip hier of daar geheime bergplaatsen, waar wapens te vinden waren.

Wat Bela Gandhar betref, die zwierf als een dolende ziel over het geheele schip, nog altijd klagend en kreunend, en soms stond hij uren stil en tuurde over de verschansing naar de zijde, waar het land moest komen opdagen dat voor hem zulke groote gevaren kon bergen.

Het schip voer dus nog wel in de goede richting, maar veel te langzaam naar den zin van Raffles, en het werd nog erger, omdat de wind thans geheel was gedraaid, met het uur in kracht afnam, en spoedig van generlei nut meer zou zijn, zoodat Raffles bevel gaf, de zeilen geheel te bergen, die het vaartuig nu maar in zijn gang zouden remmen. De beide vrienden ston-

den nu bij elkander tegen de verschansing geleund, terwijl Henderson het schip bestuurde, en lieten hun blikken over het dek gaan, waar hier en daar een ontwapende zeeschuimer lusteloos zat neergehurkt of sliep. De middag was zeer heet geweest, en nu, bij het ondergaan van de zon, scheen die warmte nog toe te nemen, inplaats van te verminderen.

En Raffles balde de vuisten, en bromde:

— En dan te bedenken dat wij thans voor anker hadden kunnen liggen, zonder dat onbegrijpelijk mankement aan de machine. Het zal nu nog minstens drie uren duren voor wij te Bangkok zijn, dan is het donker, en duisternis is gevaarlijk onder deze omstandigheden. Heb je het geld goed opgeborgen, Brand?

— Ik heb het geld in den gordel om mijn middel, en Henderson heeft een klein pakje gemaakt van de juweelen, dat hij in een waterdicht zakje op zijn borst heeft bevestigd.

— Goed zoo! Het is van groot gewicht, dat wij daar niet geheel zonder middelen aankomen! Wij hebben geld noodig, om met mijnheer Bela Gandhar mede te gaan naar de plek waar de tempelschat zich bevindt.

— Zal hij dat kalm doen?

— Waarom zou hij niet? Hij heeft toch immers aan Kim-Li ook een deel van de buit aangeboden, als deze hem wilde vrijlaten?

Brand gaf hierop geen antwoord. Hij zag de toekomst ditmaal niet al te rooskleurig in. Iets zeide hem, dat er gevaar dreigde. En twee uren later bleek, dat hij goed gezien had.

De duisternis was bijna volkomen, en men zag in de verte reeds de lichtjes pinken van Bangkok, dat tegen de helling van een lagen heuvel is aangebouwd, Brand had Henderson juist weder aan het stuurrad afgewisseld, toen hij een zwak gerucht hoorde, dat zijn aandacht trok. Het klonk alsof er iets tegen de buitenhuid van het schip aansloeg. Dadelijk daarop hoorde hij het knarsen van staaldraad over een blok. En hij stond nog verwonderd te luisteren, niet goed begrijpend wat dit kon zijn, toen zijn oor alweer een ander geluid opving. Ditmaal was het dat van riemen, die blijkbaar snel door het water bewogen werden.

Brand snelde naar het uiteinde van de commandobrug en poogde de duisternis met zijn blikken te doorboren. Afgaande op het geluid van de plassende riemen, zag hij op het water een grooten, donkeren vorm, waarin iets scheen te worstelen.

Onmiddellijk liet hij een waarschuwingschreeuw hooren en zijn stem schalde over het schip:

— Alarm, vrienden! Daar zijn er een paar met de vlet aan den haal!

Onmiddellijk stormde Raffles de trap op naar de commandobrug. Zijn scherpe oogen hadden dadelijk de kleine vlet gevonden, die in allerijl koers zette naar den vasten wal! Het kleine bootje was zeker al een kabellengte van het schip verwijderd, en twee of drie mannen, dat was niet goed te zien, roeiden alsof hun leven ervan afhing.

En terwijl dit geschiedde hoorden de beide vrienden duidelijk op het achterschip krijschende stemmen van de Chineezzen. Het was maar al te duidelijk dat zij op een sluwe wijze uit de kajuit ontsnapt moesten zijn, want er stonden daar zeker zeven of acht man bijeen, en zij waren nu bezig, den jager van de davits neer te laten.

— Wat schreeuwen die kerels toch? riep Brand verwonderd en ongerust.

— Zij willen Kim-Li achterna! antwoordde Raffles opgewonden. Hij is heengegaan met den Indiër, en een of twee medeplichtigen! De ezel blijft bij zijn plan om hem uit te leveren en ik moet zeggen dat hij ons knap voor den gek heeft gehouden!

— Maar moeten wij die anderen niet beletten om zich van den jager meester te maken?

— Natuurlijk! Als het tenminste niet te laat is! riep Raffles terug. Neem jij het stuurwiel Brand. Ik zal Henderson zoeken. De schurken hebben het slim aangelegd, en gebruik gemaakt van het oogenblik, waarop onze reus wat rust genoot!

Raffles stormde de trap af en ijldde naar de plek waar Henderson wat uitrustte in een kleine hut, die aan den voorkant was afgesloten. Hij bonsde op de deur, Henderson schrok wakker, en hij was wel dadelijk bereid om te handelen maar het was helaas reeds te laat! Want toen de beide mannen de trap weer waren opgesneld en zich naar het achterschip begaven, bemerkten zij dat de jager reeds van het schip was afgestooten, met alle Chineezzen die zich nog aan boord bevonden.

— Nu, wij zijn hen kwijt! grinnikte Henderson. Is het heel erg, mylord?

— Hun vertrek op zichzelf deert mij niet, James — maar helaas verkeeren wij thans in groot gevaar! Want die ellendeling van een Kim-Li heeft zijn maatregelen grondig genomen, met opoffering van zijn eigen makkers! Bemerkt je niets aan het schip?

— Wel voor den drommel — het ligt geheel stil! schreeuwde Henderson ontsteld.

— Het doet iets ergers dan stilliggen, James — het zinkt! zeide Raffles ernstig.

HOOFDSTUK VII.

DE SCHAT.

Het was maar al te waar — het kaperschip zonk, en het zonk vrij snel! Hoe zij erin geslaagd waren was niet duidelijk, maar de Chineezzen hadden zich op een sluwe wijze weten te bevrijden, en de prop was uit den bodem in een der ruimen getrokken, zoodat het water ongehinderd kon binnenstromen, met een geruisch, dat zeer duidelijk in de nachtelijke stilte te vernemen was, boven het zich haastig verwijderende geplasp der vlug bewogen riemen uit.

Henderson snelde onmiddellijk naar de verschansing, en slaakte een kreet van woede, toen hij de reddingsboot daar bereikte. Er was een geheele plank uit den bodem gehaald, en dat zonder eenig merkbaar gerucht te maken! En het was de eenige boot die nog over was! De toestand liet zich dreigend aanzien. Het schip zonk vrij snel, en het zou binnen een half uur onder de golven verdwenen zijn, en Raffles liet dadelijk het plan weer vareren, dat hij een oogenblik gekoesterd had, om in het ruim te duiken, en de stop weder in het gat te bevestigen. Hij begreep wel dat dat volkomen onmogelijk zou zijn nu hij niet wist waar zich het gat ergens bevond. Henderson was met de revolver in de vuist naar de machinekamer geijld. Zij was verlaten. De machine stond stil. En zij zou ook niet meer in beweging kunnen worden gebracht, want de schelmen, die haar bedienden, hadden een dikken, stalen bout tusschen de kamraderen ingeworpen, waarvan de meeste tanden waren afgebroken, terwijl de assen ontzet waren.

Hij ijfde weder naar boven, verhaalde hijgend wat hij had gevonden, en Raffles zeide rustig:

— Het is goed! Wij kunnen onmogelijk in de duisternis naar het land zwemmen, en daarenboven zijn de wateren hier zeer gevaarlijk — wij moeten dus een vlot maken, en dat zoo spoedig mogelijk! Brand, kom hier!

Brand was reeds de trap van de commando-brug afgegaan, weinig begrijpend van hetgeen er zich in de duisternis afspeelde, en werd met enkele woorden op de hoogte gebracht, en in allerijl, — hier was inderdaad iedere minuut kostbaar — sloopten zij, bij het onzekere licht van een paar scheepslantarens, zooveel van de verschansing en van de luiken, als noodig was om een vlot te maken, met voldoende draagkracht om drie mannen te dragen, waarvan er een wel voor twee kon gelden. En zij moesten

met koortsachtige haast werken, want de schurken hadden het gat zeker vergroot, en het water stroomde met onweerstaanbare kracht binnen.

— Zoek touwen en een paar riemen, Henderson! beval Raffles onder het werk, en zoo mogelijk een paar ledige vaten! Snel, want het dek is nog slechts een paar voeten boven de golven, en wij moeten tot iederen prijs buiten de zuiging van het zinkende schip trachten te komen.

Zonder iets te zeggen snelde de reus weg, terwijl reeds overal met een geweldigen kua! de houten schotten barstten onder den aandrang van het binnenstroomende water, en hij keerde terug met drie ledige watervaatjes, een massa touw, en een paar wrikriemen.

De planken werden aaneen gebonden, twee luiken werden er met zware spijkers op vast geslagen, de drie watervaatjes werden eraan bevestigd, een aan iederen kant, het derde aan een der smalle zijden, bijwijze van achtersteven — en toen dit gereed was, begon het water reeds over de voeten der drie mannen te spoelen. Het was de hoogste tijd dat zij zich inscheepten!

Met groote inspanning duwden zij het tamelijk groote vlot door de gemaakte opening in de verschansing buitenboord, sprongen er op, grepen de riemen, en duwden zich haastig van het gevaarlijke schip af, waarvan het middendeelte reeds overstroomd was. Brand begon met een der riemen te wrikken, terwijl Henderson de tweede ter hand had genomen, en Raffles het vlot met een stuk plank in de goede richting hield.

En zij waren zeker nog geen vijftig meter van het schip verwijderd, of aan boord van den kaper had een soort van ontploffing plaats, de laatste tusschenschotten begaven zich, het schip hief voor een kort oogenblik den neus omhoog, en toen zonk het schuin onder de golven weg, en zelfs het kleine wimpeltje boven in den mast verdween.

— Dat was juist bijtijds, mylord! zeide Henderson langs zijn neus. Het had geen vijf minuten meer moeten duren!

— En nu zoo spoedig mogelijk naar land! Wij zullen echter zoo verstandig zijn, de haven te mijden! Laten wij wat westwaarts van Bangkok aanhouden. Ook die schurken van Chineez-

zen zullen wel zoo verstandig zijn, niet in de haven aan te komen. Je begrijpt wel dat de Indiër, als hij eenmaal is uitgeleverd, zijn mond niet zal houden, en uit wraak de Chineezers zal verraden — Zij moeten het slim aanleggen om hem in handen van de politie te spelen, zonder daarbij zelf gevaar te loopen, en daarmee gaat eenigen tijd verloren.

— Waarom heeft die schurk van een Kim-Li de zaak alleen willen doen, vroeg Brand, ijverig wikkend.

— Dat verklaar ik op deze wijze, Brand: Vermoedelijk zijn er twee partijen geweest — een geloofde niets van het verhaal van den schat en wilde contant geld hebben voor de uitlevering van den Indiër, en de andere bedacht dat de man wel eens gelijk kon hebben, en wilde het althans beproeven! Bij de eerste groep hebben wij Kim-Li te rekenen.

— Nu, welke partij het ook wint — wij zullen nu wel achter het net visschen! zeide Brand, half lachend, half teleurgesteld.

— Dat kan ik niet inzien! hernam Raffles bedaard. Het is waar dat die Indiër de plek van den schat moet aanwijzen — maar je ziet dat de zee zeer kalm is, gelukkig komt juist de vloed op, en wij drijven zoo tamelijk snel naar de kust, niet veel langzamer althans dan de twee sloepen! Bedenk dat er in den jager eigenlijk maar plaats is voor vier personen en dat er maar twee roeiriemen in zijn! Het ding is dus vrij zwaar geladen en zal niet zoo heel vlug vooruit komen, en stil eens — zoowaar — ik geloof dat ik daar in de verte den jager zie!

Raffles had zich in knielende houding opgericht, en wees met uitgestrekte hand in de verte.

Inderdaad, op ongeveer een kwart mijl afstand dreef iets zwarts op de golven, in de richting van de kust, en wat verder was een anderen, kleineren vorm te zien, en dat was zeker de kleine vlet, waarin de verraderlijke Kim-Li zich had ingescheept met een paar van zijn medeplichtigen en den Indiër.

— Laten wij wrikken wat wij kunnen! riep Raffles. Zie je, zij vermijden ook de haven! Ook zij houden westwaarts aan!

— Maar het is toch niet Bangkok zelf, wat wij daar zien in de verte? vroeg Henderson, terwijl hij uit alle macht zijn riem door het water trok.

— Nu kunnen wij de stad zeker niet meer zien, James! antwoordde Raffles. De lichten die wij daar waarnemen zijn van Taknam, dat omstreeks tien kilometer van Bangkok gelegen is, en onmiddellijk aan de kust. Maar dat alles doet er weinig toe. De spoorlijn loopt tot aan dit kleine havenplaatsje en wij zullen er ook wel

voertuigen kunnen krijgen. Maar wat geschiedt daar toch? Bij mijn ziel, ik geloof dat zij daarginds handgemeen zijn geworden!

Inderdaad, er gebeurde daar iets in de duisternis! Wellicht hadden de Chineezers in den jager zich van een extra stel riemen weten meester te maken, misschien ook was er iets gebeurd met de kleine vlet, in ieder geval stond het vast, dat de achtervolgers de vluchtelingen hadden ingehaald, en dat er op dit oogenblik hevig gevochten werd, terwijl de bootjes zoo goed als stillagen, boord aan boord.

En terwijl het vlot steeds naderbij kwam drijven, zagen de drie mannen, in de duisternis turende, hoe telkens zware riemen werden opgeheven, en beukend ergens op neer kwamen, en zij hoorden kreten van woede en smart, dadelijk gevolgd door een plassend geluid, hartverscheurende kreten om hulp.

Toen was het, alsof er iets van uit het kleine vletje in den jager werd getrokken, en beide vaartuigjes scheidden zich weer van elkander, terwijl de jager in allerijl weer koers zette naar de kust.

— Er moet daar iets afschuwelijks gebeurd zijn! mompelde Brand. Laten wij zien wat het is, Edward!

Raffles gaf geen antwoord, maar stuurde zoo goed als het ging het onhandelbare vlot in de richting, waar hij iets op het water meende te zien drijven, onbestuurd en hulpeloos.

Tien minuten later ongeveer hadden zij de plek bereikt. Het donkere ding was het vletje, dat nog maar juist even dreef, en wel aanstonds zou zinken. Het was een oud, wormstekig ding, en zeker al lek geweest, voor het nog werd uitgezet. Van den Indiër, noch van Kim-Li en zijn beide metgezellen was iets te zien.

— Het is, dunkt mij, duidelijk, wat er is geschied! zeide Raffles tusschen de tanden. De schurken in den jager hebben Kim-Li en zijn vrienden doodgeslagen en overboord geworpen. Zij hebben den Indiër bij zich aan boord genomen, en nu willen zij hem dwingen, hun de plek aan te wijzen, waar de schat is verborgen. Nu, er zijn drie gevaarlijke misdadigers minder op de wereld!

En na deze korte lijkrede voeren de drie mannen zoo vlug zij maar konden verder, waar het duurde toch nog bijna drie kwartier alvorens zij, tot aan hun knieën door het water wadend, de kust van Siam bereikten, op ongeveer twee kilometers ten westen van het stadje Taknam. Een kabellengte verder lag de jager, een speelbal van de vloedgolfsjes, die hem telkens een weinig verder op het vlakke strand smeten. Van de opvarenden was niets meer te bespeuren.

— Hen achterna! zeide Raffles kortaf. Het kan niet anders of zij moeten trachten, Bangkok te bereiken. Als die Indiër, Bela Gandhar, werkelijk naar Rahang moet — dan hebben zij een reis van bijna drie dagen met den trein voor den boeg, zij zullen niet zoo krankzinnig zijn, dien langen weg te paard of op een andere wijze te willen afleggen.

— Zijn er veel spoorlijnen in Siam, mylord? vroeg Brand, het water van zich afschuddend als een poedel.

— Neen, James! van Bangkok gaat slechts een enkele lijn in noordelijke richting, over Utaradit, dan buigt de lijn zich naar het westen af, en zij bereikt een zijrivier van de Meping. Zij gaat er echter nog niet overheen, en men is daar ginds aan het bouwen van de brug over den stroom, als ik mij niet sterk vergis. Zoover behoeven wij echter niet te gaan! En de schelmen weten ook wel, dat zij den trein kunnen verlaten bij Pitsanulok. Vandaar is het waarschijnlijk nog twee of drie dagreizen naar Rahang, dat aan de Meping gelegen is. En laten wij ons nu haasten, om zoo spoedig mogelijk de stad te bereiken. Wijzelfen zijn vermoeid, er gaat dezen avond heel zeker geen trein meer, en wij kunnen dus rustig overnachten in een van de kleine hotels van de stad!

Inderdaad waren de drie mannen, door alles wat er in de laatste dagen was voorgevallen, niet weinig vermoeid. Zij liepen dus zoo snel zij konden in noordelijke richting, en binnen een uur hadden zij de spoorlijn bereikt, die van Bangkok in zuidelijke richting voert. Het geluk was hun ditmaal wat gunstiger gezind, want zij konden op een langzaam rijdenden, zeer langen goederentrein springen van wel tachtig wagens, zoodat zij geen vrees behoeften te koesteren, te worden gezien. Zoo bereikten zij dus om elf uur in den avond op een vrij gemakkelijke wijze de stad.

En zonder zich eenigszins te bekommeren om de vluchtelingen, die zeker nog wel veel vermoeider zouden zijn, zocht Raffles dadelijk een klein logement op en zij zagen er zoo haveloos uit, met hun ongeschoren gezichten en hun gescheurde natte kleederen, dat de achterdochtige Chinees, die de zaak bestuurde, veiligheidshalve het verschuldigde voor logies vooruit vroeg.

De drie mannen sliepen dien nacht zooals zij in geen weken geslapen hadden, rustig en onafgebroken acht uren, en ontwaakten geheel verkwikt, en vastbesloten om dit avontuur tot een goed einde te brengen.

De zeeschuimers zouden boeten voor den laffen moord op hunnen aanvoerder, ofschoon die eigenlijk niet beter verdiend had om diens laf

verraad. Hij had er geen been in gezien alle opvarenden te doen omkomen met het ten ondergang gedoemde schip.

Het eerste wat de drie mannen den volgenden dag deden, na te hebben ontbeten met een soort van pap van zure melk, maïskoek en honing, was, zich behoorlijke kleederen te verschaffen. Bangkok is een stad met een talrijke, en vooral met een zeer bonte bevolking, en zij wisten wel, dat zij er niet zoo spoedig gevaar zouden loopen. Zij kochten hooge laarzen, inplaats van hun totaal versleten voetbedekking, sterke rijbroeken met lederen zittingen, goed geschikt om er lange tochten te paard mee te maken, hoofdedkels, en vooral wapens. Zij voorzagen zich van munitie, ieder schafte zich een stevig jachtmes aan, en toen pas begaven zij zich naar het station. Raffles had van te voren naar den treinenloop geïnformeerd. Het bleek dat er iedereen dag maar een enkele trein in iedere richting liep! Hij had trouwens niet anders verwacht. Het was nu echter zaak, zich goed verscholen te houden, want het was misschien gevaarlijk, zich thans te vertoonen aan de Chineesche zeeschuimers met hun zonderlinge gevangene.

Wel een weinig tot hun verwondering zagen zij hen echter niet aan het station, en toch was het bijna niet denkbaar, dat de Chineezers reeds den dag tevoren waren verder gereisd. Dat hadden zij dan moeten doen met een auto of te paard.

Raffles verkoos echter niet te wachten, en zoo begaven zij zich dan in den trein, en ondernamen de reis naar Pitsanulok, waar zij pas laat in denzelfden avond aankwamen, want men moet zich een Siameeschen trein niet voorstellen als een Engelsche expresse!

En nu verschaft Raffles zich aanstonds paarden, en hij wist drie goede rijdieren te krijgen, stalde ze in den stal van het kleine hotel, waar zij dien nacht hun intrek namen, en vroeg in den volgenden morgen stegen zij op, na mondvoorraad te hebben ingeslagen, trokken over de brug van de Menam, die tevens de spoorbrug is, en gingen in zuid-westelijke richting verder.

Raffles wist dat hij niet al te veel steden zou passeeren, en zelfs nauwelijks dorpjes, maar hij wist tevens dat hij een goedaardige bevolking zou ontmoeten op zijn weg, die zich voornamelijk bezighoudt met veeteelt. Tegen den middag hielden zij stil in 't dorpje Chumseng, en Raffles informeerde onmiddellijk naar het gezelschapje Chineezers. Niemand had iets dergelijks gezien. Na een oponthoud van een uur trokken zij weer verder, na de Meling te zijn overgetrokken. Laat in den avond stegen zij af, en sloegen hun kamp

op aan den voet van een hoogen berg. Niets verstoorde hun nachtrust, en den volgenden dag togen zij verder, en bereikten des middags Ban Tamai, op ongeveer dertig mijlen ten oosten van Rahang gelegen. Het is een klein plaatsje, zeer schilderachtig gelegen tegen de helling van een der schoonste bergen van Siam.

En Raffles merkt met voldoening op, dat hij reeds een paar malen een tempelbouwwal was voorbijgegaan, half van Siameeschen, half van Hindoeschen bouwtrant.

Maar ook te Ban Tamai verklaarden de inwoners volstrekt geen Chineezen te hebben gezien, in gezelschap van een Indiër. En de drie mannen begonnen zich verbaasd af te vragen, of zij dan het troepje wellicht vooruit waren. En dit leek hoe langer hoe waarschijnlijker, daar het den bandieten niet zoo gemakkelijk zou vallen, geheel berooid als zij waren, het noodige reisgeld bijeen te krijgen.

In het prachtige plaatsje en in de omgeving brachten Raffles en zijn beide metgezellen dus twee dagen door, wel wetend dat de Chineezen hier onmogelijk konden passeeren zonder dat zij het dadelijk zouden weten.

Toen pas gingen zij verder en eindelijk bereikten zij een dal van buitengewone schoonheid, niet ver van Rahang gelegen, en dat in vroegere eeuwen een soort van bedevaartplaats moest zijn geweest, want men vond er wel vier of vijf geheel vervallen tempels. Sommigen hadden nog de muren, van anderen was niets meer over dan de vloer en een paar afgebrottelde zuilen. Raffles begreep dat het doel van den moeizamen tocht was bereikt.

En hij wachtte. Drie dagen wachtte hij, goed verborgen op eenigen afstand van de tempels, jagend maar weinig schietend, en de ontknopping kwam op den middag van den vierden dag. Brand, die geheel alleen was uitgetogen uit het kamp om een speenvarkentje te verschalken, kwam haastig terugloopen en riep al van verre: — Daar komt een kleine troep aan! Ik geloof dat zij het zijn!

— Onmiddellijk werden alle maatregelen genomen. De paarden werden bijeengedreven en vastgemaakt achter een gordijn van dicht struikgewas, de drie mannen grepen hun geweren, en slopen gebukt voort, totdat zij een plek bereikt hadden, waar zij, verborgen tusschen en achter groote rotsblokken, het dal bijna geheel konden overzien.

Ja, daar naderde een kleine troep, op blijkbaar zeer vermoeide paarden, en in hun midden reed, op een muilezel, een gebruind man. Het was Bela Gandhar. Allen stegen af, en de Indiër ging vooraan, en liep, zonder te aarzelen, op een der tempelruïnes toe. De Chineezen, met houweelen en spaden gewapend, begonnen aanstonds verwoed te hakken en te graven, een nog staande gebleven zuil wankelde, neigde langzaam voorover, stortte neer in een wolk van stof en puin — en een woeste kreet van zegepraal steeg op. De Chineezen groeven als mollen in den grond, en trokken een vrij groote kist te voorschijn, zwart van ouderdom, en blijkbaar tamelijk zwaar.

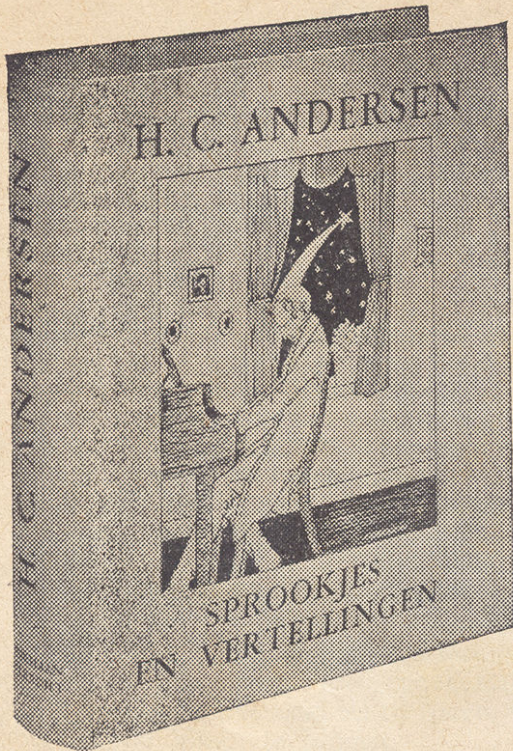
Dit alles geschiedde op een afstand van nog geen tweehonderd meter.

En bijna aanstonds ontstond er een heftige twist. Het was duidelijk dat men om het bezit van den buit streed. De Chineezen vielen als wilde dieren op elkander aan, trokken hunne messen, die spoedig dropen van het bloed, en er ontstond een wilde strijd, terwijl de Hindoe aanvankelijk een weinig terzijde stond. Maar hij scheen zijn kans schoon te zien, greep het mes van een der gevelde Chineezen, en stak het een hunner verraderlijk in den rug. Dadelijk keerden anderen zich tegen hem, en hij werd neergeslagen met een der houweelen.

Toen mengde Raffles zich in het geval. Een enkel schot was voldoende om een ware paniek teweeg te brengen tusschen de Chineezen die den strijd hadden overleefd — drie in getal. Zij lieten de kist in den steek, toen Brand en Henderson ook hunne geweren deden knallen, wellicht geloovende aan een groote overmacht, en snelden krijschend naar hun paarden, waarop zij met lossen teugel wegrenden, zoodat er al spoedig niets meer van hen te zien viel.

De drie mannen wachtten tot alles weder tot rust was gekomen, en liepen toen op de kist toe. Zij was zoo oud dat zij met een enkelen fikschen trap haar inhoud liet zien, nadat de deksel was opengesprongen — goud en edelsteenen van allerlei aard straalden hun tegevoet.

— En daarvoor vermoorden de menschen elkander! zeide Raffles met een diepen zucht, terwijl zijn blikken gleden over de starre, verwrongen gezichten der Chineesche bandieten, die daar in het rond lagen.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid!

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte
VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempelpand met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de re maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCHЕ SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR